

Gheorghe Văduva

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari

DE ACELAȘI AUTOR

(lucrări literare)

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Ultimul amurg*, eseu, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Ultimul%20amurg.pdf>
11. *Se caută un Sisif*, editoriale, București, 2016,
<http://gheorghevaduva.ro/Proza/Sisif.pdf>
12. *Ancore pe nori*, roman, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
13. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
14. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
15. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
16. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013
17. *Ochii toamnei*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2015,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Ochii%20toamnei.pdf>
18. *Colțul meu de frig*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2017,
<http://gheorghevaduva.ro/Versuri/Coltul%20meu%20de%20frig.pdf>
19. *Unde unde n-are unde*, versuri, Editura Detectiv literar, București 2018
20. *Atotfăcut din lucruri nefăcute*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, 2019
21. *Esențe virusate*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2020
22. *Cuvinte pe cuvânt*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2021
23. *Dincolo de zid*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2022
24. *Gând îngândurat*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2023
25. *Nesfârșiri*, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2025

Site: ancorepenori.ro

GHEORGHE VĂDUVA

TIMPURI FĂRĂ TIMP...

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2026

Coperta: Gheorghe Văduva

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Văduva, Gheorghe

Timpuri fără timp / Gheorghe Văduva – București:
Societatea Scriitorilor Militari, 2026

ISBN 978-973-8941-91-5

821.135.1-1

CA EGOISMU-N VERBE ALTRUISTE

Nu-întrezăresc nici astăzi vreo speranță
să-mi amintesc cum am ajuns uituc,
când nu știam deloc unde mă duc,
și nu dădeam uitării importanță.

Trăiam așa cum orice eu trăiește
eram cu mine, într-un fel, la fel,
uitat între cuminte și rebel,
prea-sfânt ce-n sinea lui păcătuiește:

cu fapta, cu nefapta și cu vântul,
cu mai-nimicul deghizat în tot,
cu tot ce-n tot și-n toate tot mai pot
cu mintea, cu gândirea, cu cuvântul.

Cu egoismu-n verbe altruiste,
să uiți de tine, astăzi, nu-i păcat
și nici să-ți amintești că ai uitat
să pui ce-ai pângărit la loc de cinste...

Păcatul meu e un păcat în sine,
mă iau mereu și azi la bani mărunți,
când uit, la coardă simplă, sus, pe munți.
cuvântul ce-a uitat demult de mine...

Aș vrea să fiu ce pot când nu se poate,
dar voi rămâne-n toate ce-am tot fost:
uitare învățată fără rost,
sau amintire-n neuitări uitate.

Mă uit în mine cum mă uit la mine,
cu văzul ce se vede-n ce-a văzut,
cu viitoru-n timpul ce-a trecut,
sau cu trecutu-n timpul care vine.

Și nu-înțeleg cum se întoarce roata,
când roțile, de fapt, doar se-învârtesc
și-n învățeli mereu se convertesc,
ca clipa-n care n-are loc durata.

De-aceea, clipa-n sine-i infinită,
cum este-un ce durează-n nedurat,
cum este un finit neterminat,
cum este-o finitate nesfârșită...

Tot ce răsare crește și apune
în univers, în cer și pe pământ,
în minte, -n necuvinte și-n cuvânt,
în vorbării și-n tot ce nu se spune.

Cu optimismu-n haine pesimiste
și mult-prea-plinul inimii în gol,
iubirile sunt apă cu nămol,
ca egoismu-n verbe altruiste...

Când mi-amintesc de mine, uit ce știu,
cum uită vântul drumul în pustiu.

Turnu Severin, 13 martie 2025

NECESITATE ȘI POVARĂ

S-au săturat de-atâta val cârmacii
și-au convertit oceanu-n oful lor,
iar marea, cu talazul ei sonor,
își caută la țarmuri saltimbancii.

Sunt peste tot, îi poți găsi pe-alese,
în aste vremuri, vremea e cu ei,
sunt para-lei în gropile cu lei,
și val de câini de luptă fără lese.

Sunt cașaloți, pigmei sau lupi de mare,
coloane infinite-n cer apos,
ce definesc fațada, pe din dos,
în veșnicia apei curgătoare.

Dar marea-i pe pământ doar fapt de apă,
cu ce e-n ea și dincolo de ea,
în vreme bună și în vreme rea,
o haină-n care Terra n-o să-încapă.

O mare-i totdeauna ce-i o mare:
fluid într-o esență peste tot,
cavilă într-un ochi de matelot,
și orizont fluid în așteptare.

E-o luptă surdă-între fluid și piatră,
de gheață e pământu-n permafrost
și-o lecție-învățată pe de rost,
când apa fierbe-n focul de pe vatră.

Și-n mintea minții-i multă tevdură,
când neuronii cred că-s neutroni,
când nu le pasă dacă ionii-s Ioni
nici dacă guralivii dau din gură.

E, totuși, încă-i loc în infinitul mare,
la fel de strict ca-n infinitul mic,
mai consistent ca totul în nimic,
sau ca răcoarea-n crăpătul de soare.

Dar soarele n-ar fi nici el sub soare,
iar noi n-am ști nimic de-așa ceva,
de n-ar fi ei, acești de undeva,
spre-a da vederii noastre aprobare.

Spre-a-ne permite văzu-n ce se vede,
ar trebui s-avem un nou permis
de văz, când văzu-n văz e interzis,
spre-a nu vedea ce nici nu-ți vine-a crede.

În toate-i o protecție primară,
căci omul suveran nu-i Dumnezeu,
nu este nici de fapt stăpânul său,
e doar necesitate și povară.

Necesitatea-i lege, când se-alege,
povară-i pentru lege text de lege.

București, 01 aprilie 2025

CU VĂZU-N NEVĂZUL LUCIFERIC

Căderile pe gând și-au lumea lor,
o lume care tot în gând gândește,
când somnul rațiunii se trezește
și bate-n noaptea minții din picior.

Când bate, scoate creierii din minți
și-i trece într-o stare de prostie,
masată-n neuroni de vorbărie,
cu ioni de draci în patrafir de sfinți.

În noaptea minții, cei ce mint par lei,
iar mintea nopții, -n rochie de seară,
valsează-n stele pietrele de moară...,
în noaptea minții, chiar de ziua ei.

Cuvântul neluminii nu-i chibrit,
nu este nici jăratric plin de soare,
nici clipă de lumină purtătoare,
ci doar un purtător de infinit

Cuvântul neluminii nu-i cuvânt,
nu este nici vreo vorbă care tace,
pierdută-n necuvântu-n care zace,
cum zace frunza priponită-n vânt.

Cuvântul neluminii-i întuneric,
un văz ce-și pierde văzul în lumină,
un ochi de infinit fără retină,
cu văzu-n nevăzutul luciferic.

Cuvintele ce vin din nicăieri
nu-s purtătoare-n alb de nevedere,
nu sunt nici negrul vorbei la vedere,
sunt doar infinitatea din tăceri.

Au tot ce n-au și n-au nimic în cap,
un vid perfect s-a cuibărit în toate,
un mai nimic robit de libertate,
un car, cu boi în jug, fără proțap...

E alb și negru-n noi și-n univers,
dezunitate-n haosul integru,
dar albu-i ROGVAIV și negru-i negru,
o lume șchioapă-într-un picior de vers.

Există și lumini de întuneric
și chiar de versul n-are protezare,
ziua-și scoate noaptea la plimbare,
cu văzu-n nevăzutu-i luciferic.

București, 6 aprilie 2025

DREPTUL NEDREPTĂȚII

Se-învolvează lava din cuvinte,
când ard pe rug, vocalele fac fum,
urmările-și urmează-aceiași drum
și urmele-și duc pașii spre morminte.

Mormintele-s mormane-n neuitare,
cu drept de drept la dreptul lor etern,
la rai, la ce-a trecut sau la infern,
căci numai moartea-i azi netrecătoare.

În lumea asta cu cuvântu-n ceață,
cum viața-și are dreptul la mormânt,
și moartea-și cere dreptul la cuvânt,
căci, ca noi toți, și moartea crede-n viață.

Cuvintele-s atomi de cuvântare,
în scăfârlii, se coc înțelepciuni,
iar creieri-și au dreptul la minciuni,
ca ei, ca noi, ca toți, ca fiecare.

În cea mai liniștită hărmălaie,
când soarele-i la verbe de planton,
la noi, în minte, ionii nu sunt Ion
și mintea e de gardă la pârnaie.

Când scena libertății-i înscenare
și cinstea-i închisoare pentru hoți,
în arca libertății suntem toți,
iar legea n-are lege, nici hotare.

Războiu-i un concept de libertate,
iar libertatea-i stare de război,
soldați ai libertății suntem noi,
c-așa ne cere dreptul la cetate.

Dar dreptu-i drept și-n dreptul necetății,
din neclintirea dreptului de drept,
precum nedretu-n dreptul înțelept,
și fără-de-legea-n dreptul nedreptății.

Dreptatea-și are dreptul la dreptate,
e-n drept de drept să fii în drept de drept,
dar dreptul cel nedrept e tot concept
și drept de drept nedrept la nedreptate.

E-o lege-n orice lege și-n nelege
și-o lege-n vorbărie și-n cuvânt,
când ceru-și cere dreptul la pământ
și, din dreptate, praful se alege.

Dar, în cuvinte-s pietre și noroi
și-n dreptul nedreptății suntem noi.

Turnu Severin, 11 martie 2025

FLUID ÎN OCHI DE JAR

Nu-i nicio poartă-n sate fără casă,
dar multe case-s astăzi fără porți,
un fel de cimitire fără morți
și mese, cu de toate, fără masă.

De toatele-s de toate, totdeauna,
iar zilele-s cu noaptea la picior
și apele fac coadă la izvor,
pe căprării, deși-s de fapt totuna.

Mai toate astea sunt mereu de toate,
în toate și-întrutotul se-întâlnesc,
puținele-n prea multe se găesc,
găsirile fiind pierderi anulate.

Înseamnă mult cuvântul anulare,
ca substantiv ce vine dintr-un verb
și trece-n gol un prea deplin superb...,
dar însăși plinătatea-i trecătoare.

Sunt verbe ce provin din substantive
și substantive care se verbesc,
tăceri ce-n sinea lor pe gând vorbesc
și unicate-n stări alternative.

Dar nu contează dacă ești de piatră
și treci, când vine vremea, în nisip,
nici dacă ești titanic într-un cip,
sau doar o interjecție ce latră..

E bine să exiști și-n stări fluide,
precum o apă în format de val,
ajungi cândva un fost aisberg la mal,
titanic și ghețar în stări lichide.

Ești cert în certitudini cert incerte
și un incert fluid în ochi de jar,
infinitate-n sens nelinear
și viețuire-n formatări inerte...

Dar toate astea n-au vreo importanță,
nici dacă timpu-n spațiu n-are loc,
nici dacă locu-i vatră fără foc,
nici dacă lingușeala-i eleganță.

Contează doar ce-n toate nu contează,
căci nimeni n-are-n drept de drept vreun dat,
ci doar ceva luat drept adevărat,
sau un real care-n abstract visează.

Tot arsenalul de dreptăți nedrepte,
titrate în persona sau in rem,
de care cei ce mai gândesc se tem,
sunt marca-înțelepciunilor inepte.

Dar, azi, înțelepciunile-s ciumate,
vocale de consoane-îngurgitate.

București, 4 aprilie 2025

MINTEA MEA ȘI EU

Mintea mea cu minte, îmi mai amintesc
cum eram odată într-un vis frumos,
tu, visând la stele, eu mergând pe jos,
într-o clipă-n care ochii se privesc...

Mintea mea cu ițe, -n ițe te-încâlcesc,
ești o creieroaică cu creierii-n dinți,
cu sinapse albe-n neuroni cuminți
și c-un gând pe gându-n care gânduri cresc...

Un parfum de tine-l simt, acum, aici,
ca pe-o dimineață-n aerul din zori,
când coboară ceru-n roua de pe flori,
și se cos, pe stele, râuri cu arnici.

Am crezut în tine și mai cred și-acum,
am mers cu cuvântu-n soare și-n noroi,
și-am căzut pe gânduri, când eram doar noi
singuri cu taifunul dintr-un zid de fum.

Am dat Carul Mare cu oiștea-n gard,
când jucam, pe stele, cerul în șotron,
sus, în ionosferă, ne-am unit c-un ion
și c-un pumn de stele dintr-un iono-guard.

Mă bazam pe tine, când în vis visam,
voiam, ca Socrate, să fiu înțelept,
de la tine, minte, asta tot aștept
de atâta vreme, e tot ce-mi doream...

Când bat toaca-n noapte, greierii mușesc,
noapțile-mi fac valuri și valsează-n somn,
simt, în mahalale, un parfum de domn
și-n vederea nopții, -n clipa ei, clipesc.

Tu ești tot cu mine, cum ai fost mereu,
clipă infinită și parfum pe rug,
flacăra de gheață-n ochiul ignifug,
și-n lumina lumii: tu, noi doi și eu.

Mintea mea cu minte, toate vin și trec,
vântul vântuiește, apa bate-n val,
calul bate șaua, șaua-i ține-cal
tu-mi ești oaie neagră, eu îți sunt berbec.

Suntem azi de toate, de toate-n nimic,
vom fi întuneric sau lumină-n noi,
mers tot înainte-n mersul înapoi,
infinitul mare-n infinitul mic.

Dar, în tot și-n toate, vom fi noi, mereu,
eu sunt eu în tine, tu ești eul meu.

București, 20 martie 2025

UN VĂZ ÎN VĂZUL LUI OCULT

Se trage dintr-un loz o altă viață,
cu timpul fără timp și fără sens,
sau cu un sens girat de-un contrasens,
cu multisensu-n spiritul de piață.

Piața-i tot așa cum este ea demult,
aceeași, zi de zi și an de an,
la case mari, în târg și pe maidan,
în peste tot, în văz și în ocult...

Dar toate-s azi prea mult îmbârligate,
iar haosul se joacă-n șpăngi cu noi,
în verbe, în finanțe și-n nevoi,
și-n simplități atât de complicate.

În vremea asta-i multă-încrâncenare,
creată de-un simplism sofisticat,
care complică viața la palat
și calcă rânduielele-n picioare...

Dar, azi, nu mai există rânduială,
oricare rânduială-i fum și scrum,
ce-a fost odată nu mai e acum...,
acum, aici, e-o altă socoteală.

O socoteală-n viziuni ratate
în spații, în fantome și în biți
și, mai ales, în mintea fără minți,
în făcături nefaste și-n de toate...

Picioarele-s și ele încălțate
cu doi papuci și urme de cizmar
și-o cioară albă, într-un vârful de par,
drept cioclu la intrarea în cetate...

Sunt multe vrute-n minus adunate,
s-au dus cu toate într-un timp trecut,
în care viitorul s-a pierdut,
precum un gol în vasta-i plinătate...

Se luptă din convingere convinșii,
pe metereze-i teatrul de gunoi,
c-o scenă dintr-o luptă cu noroi,
în care învingătorii sunt învinșii...

În văzul lui ocult, vizionarul,
cu tot proiectul lui vizionar,
a dat cu ghiocul sorții în zadar,
când s-a umplut cu ce-a trecut paharul...

Și țara s-a golit din nou de țară...,
aleșii-au dat-o iar pe ușă-afară...

București, 7 aprilie 2025

PARADISARE

Se poate ca vreodată-un verb să scrie,
cu mintea lui, care-și dictează scrisul,
despre-un infern ce-și află paradisul,
când trece pe-o alee cu sicrie?

Sicriele-i par opere de artă,
module-n univers de nemurire,
sculptate pe-o poveste de uimire,
în amintirea stâlpilor de poartă.

Prin poartă, trece-o stare călătoare,
o evadare-n frică temerară,
un vechi afară într-un nou afară,
de-atunci, aici, acum, în trecătoare.

Sicriele-s vehicule dotate
cu fără-timp, nopți vii și zile moarte,
să treacă ce-i aproape-n ce-i departe,
din fapt de viață, în eternitate.

Eternitatea nu-i perpetuare,
valoare generată de valoare,
valoarea-însemnă viață și mișcare,
eternitatea-i doar nemuritoare.

Tot ce e viu este dator c-o moarte
și-o trecere letală-n nemurire,
prin infinita morții ostenire,
ce-n morți de vii și-n morți din morți ne-împarte.

Eterna moarte-i infinit de smoală,
iar moartea-n alb promite paradisul,
cum ne promite-n orice noapte visul
girat deplin de-o plinătate goală.

Și nu contează-n vise conținutul,
nici izbândirea-n viață nu contează,
contează doar visarea ce visează
s-aducă-n finitate infinitul.

Dar infinitul n-are finitate,
nici finitatea nu e infinită,
e doar o nesfârșire nesfârșită,
într-un format de poartă cu de toate.

Visarea-n orice vis e tot visare,
în toiul nopții și în noaptea minții,
acolo unde-și fac de lucru sfinții,
în iad, în paradis, în fiecare.

E ca și cum în noapte ar fi soare
și-n iad un rai numit paradisare.

București, 9 aprilie 2025

BOGAT ÎN CE VREA EL, DAR FĂRĂ MINTE

Urlă lupii-n jungle democate,
democrația-i ordinea mutantă,
haotică-n esența ei brizantă
și-încercuită-n capete pătrate.

A fost așa, mereu, de când se știe,
mereu s-a spus că-i suveran poporul,
că el e talpa, casa și pridvorul,
c-acesta-i dreptul lui de drept să-și fie.

S-a spus și, sigur, încă se va spune,
mai toată lumea face baie-n spuse,
cu gândul la efectele sub-duse
și la votarea unor vremi mai bune.

Dar vremurile sunt mereu ca vremea,
sau ca ideea dintr-un creier rece,
care nu arde, când răceala trece
și nici nu trece, când o prinde lenea.

Or, lenea nu-i izvor de hărnicie,
ci loc de muncă pentru pierde-vară,
ce-și caută ideea-n ce-i pe-afară
și poftele nemuncii-n lenevie.

Ideea e-un produs de foc și apă,
dar focul-fulger nu e stins de ploaie,
iar mințile cu fum n-au vâlvătaie
și piscul lumii la ghețar se-adapă.

Totul eul lui în cerc filosofează
și-încercuiește cercul cu pătrate,
dar cercul pătrățos e tot cetate
din somnul minții-n care el visează.

Și chiar de cercul nu se pătrățește,
și lupii -n haită nu-și fac harakiri,
nici nu se-îmbracă-n blana fericirii,
pătratul tot c-un cerc se-încercuiește.

Iar cercul nu e-o dreaptă necurbată,
nici plecăciune-n sine infinită,
e doar o potrivire potrivită,
la noua-încercuire de-altădată.

E ordine perfectă-n brambureală,
ne-învață ne-învățații învățarea,
memoria e hâdă ca uitarea,
prostia-i totdeauna ideală.

Nu mai contează dacă-i sfânt pământul,
sau dacă sanctitatea-i pământeană,
contează doar veninul de pe rană,
pe care-l spune, tot mai des, cuvântul.

Cuvântul cel mai cel dintre cuvinte,
bogat e-n ce vrea el, dar fără minte.

București, 11 aprilie 2025

MESERIA LOR

Un concept de libertate-n curtea fructului oprit
te va subjuga pe tine, prin voința ta și-a lui,
a acelui crez prin care ești nimicul nimănu,
jurământ făcut pe gratis cu scadență-n infinit.

Juri să mori, dacă e cazul, și va trebui să mori,
un soldat nu este-o viață ce durează cât i-e dat,
este doar o baionetă în armata unui stat,
picătură-într-o furtună sau petala unei flori.

Patria-s aleșii țării, tu ești talpă la pământ,
tu ești în tranșeea morții, ești eonul luptător,
asta-ți spune-împărăția, ești eternul ei dator,
ea nu-ți datorează ție nici o floare pe mormânt.

Ei, când și-amintesc de tine, c-o moarte te vor dator,
ei nu sunt mobilizabili, dar pe tine-n foc te vor,
ei fac jocuri pe cadavre, asta-i meseria lor,
calcă pacea din morminte, cu războiul la picior.

Vorbele îți spun de toate, sunt cuvinte mari de spus,
patria-i nemuritoare, pentru ea te lupti și mori,
dacă ai noroc în luptă, scapi c-o rană, uneori,
alteori n-apuci lumina, ci doar ultimul apus.

Nu contează toate astea, niciodată n-au contat,
cei aleși au multă treabă pentru cei ce sunt ca noi,
truditori în tot și-n toate, -n arme, -n piatră și-n noroi,
unii-s meșteri încă-n viață, alții-s morți de-înmormântat.

Unora le cântați imnul, pe-alții-n iad îi aruncați,
nimenii nu stau la masă, sunt doar carne pentru tun,
morții sunt eroii voștri, sunt tăcuți, nimic nu spun,
totdeauna, pe cadavre, cu tot crezul vă bazați.

Faceți asta de-o vecie, zi de zi, aici și-acum,
ați distrus esențialul, c-ar fi fost de aruncat,
v-ați furat demult căciula și-ați uitat ce v-ați furat,
astăzi, vă jucați de-a focul prin perdelele de fum.

Nu-înțelegeți ce se-întâmplă sau v-ascundeți pe cuvânt,
lumea-i un vulcan de lavă, voi sunteți un mușuroi,
alergați printre cuvinte cu vitezele-înapoi,
măcinând în valuri nude piatra morilor de vânt.

Aruncați cu vorbe grele în ce-a mai rămas senin,
cerul vostru n-are stele, nici lumină și nici nori,
zilele și-au stins lumina și nici nopțile n-au zori,
cei plecați demult în moarte, -n viața asta nu mai vin.

Numai voi, cei mai aleșii, credeți că veți fi stăpâni
pe lumină și pe soare, pe-întuneric și pe vânt,
pe soldații națiunii, pe tăceri și pe cuvânt,
pe oceanele din haos și pe apa din fântâni...

Voi, culeșii cu-întâmplarea, sunteți cei ce cred că pot
să oprească cursul vremii, să dea timpul înapoi,
să facă pe voia voastră, exact cum le cereți voi,
să întunece lumina, s-anuleze orice vot...

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Și-apoi să zâmbească falnic, într-un haos triumfal,
mândri c-au oprit oceanul să-și voteze noul val.

București, 13 aprilie 2025

CONTRAATAC CU MÂINILE SUS?!

Au început ghețarii să coboare,
în slalom uriaș printre cuvinte,
din veșnicia iernilor polare
de care timpu-și mai aduce-aminte.

De sus, din nori, par funii curgătoare,
sau vortexuri de gheață-întortocheate,
mamuți în alb ce nu mai au răbdare
și curg ca niște lacrimi înghețate.

E-o nebunie ca să vezi cum munții,
fac slalom alb, în verve temerare,
precum o face-n robi sudoarea frunții,
în muncile din ocne fără sare.

Sunt mult prea-n nori zăpezile de munte,
acolo, sus, în verbe-încătușate,
durate-n ghețari cu steaua-n frunte,
prin firul alb al apelor blindate.

Prea-susul lor, din turnul din cetate,
un alb solid, care-n fluid coboară,
contraatac al apei înghețate,
de sus în jos, din iarnă-n primăvară.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

De jos în sus, ecoul nu se vede,
e ca și cum ai vrea să vezi atomul,
iar cel ce vede, -n nevăzut, nu crede,
cum nu se-încrede-n ce nu vede omul.

Dar apele în legea lor lucrează,
oceanele-și au forțe la-înălțime,
deși, -n raport cu piatra, nu contează,
micimile pe munte sunt mărime.

N-or fi ajuns acolo, transmutate,
întâmplător sau, poate, din prostie,
probabil, or fi fost parașutate,
într-un război hibrid din galaxie.

Dar focul din adânc și cel din soare
nu pot fi stinse c-un ocean de gheață
și nici cu vreo idee-întâmplătoare...,
dar apele și focu-înseamnă viață.

E prea fluidă gheața milenară,
în legea ei dintre pământ și vreme,
când apa-n ghețuri de pe munți coboară
în fluvii înghețate și-n poeme.

Ghețarii din poeme nu-s de gheață,
poemele-s fluide-n orice stare,
iar apa-înseamnă în esență viață,
ce se întoarce-întruna la izvoare.

Când gheața-n fluvii de pe munți coboară
începe-n eră noua primăvară.

18 aprilie 2025

SPUSA-N SPUSE ARZĂTOARE

Tot ce se spune-i amalgam de spuse,
de-toate care fierb într-un ceaun,
la focul din Țigara de tutun,
din vremurile spuselor nespuse.

Dar spunerea e spusă-n devenire,
ca minusu-n condiția de plus,
căci spunerea-i ce încă nu s-a spus,
iar ce s-a spus devine amintire.

Ajunge amintire sau uitare,
uitarea-i uitătură-n infinit,
cum e privirea ochiului orbit
de strălucirea petelor din soare.

Deși luminile-s strălucitoare,
și soarele în spuse s-a mutat,
când focul lui în negru s-a-îmbrăcat,
în doliu după steaua-i căzătoare...

Și-atunci, fidel vorbirii ancestrale,
de care-n nemurire nu e loc,
esența vorbei are-n sânge foc,
și-a ars pe rug tăcerile vitale.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Acolo, -n spuse, -i spusă ce se spune,
o pată de lumină-n univers,
și-un pas de dans dintr-un picior de vers,
când soarele, iubit de foc, apune.

Apusul nu-i de fapt eternitate,
e doar un fel de-a spune că s-a dus,
în josul ce urmează după sus,
din zi, spre alte zări întunecate.

Mandatul nostru e legat de soare,
el e lumină, viață și patron,
slujbaş la zi, eternul ei planton,
plus trecător prin ziua trecătoare.

Dar orice-ar fi, a doua zi, răsare,
prea roșu după-o noapte de nesomn,
cu cearcăne la ochiul său de domn,
produse de-o retină visătoare.

El nu se schimbă, practic, niciodată,
nici chiar atunci când e umbrat de-un nor,
căci norul trece, el nu-i trecător,
e doar un foc cu pete fără pată.

Se știe, azi, că soarele-i o stare,
slujbaş ceresc al propriului sistem,
lumină sănătoasă și blestem,
o permanență-n jar repetitoare.

De-aceea, azi, tot ce e spus sub soare
este-un efect al spusei arzătoare.

București, 6 mai 2025

SENSUIRE

Din nou, sensul fără sensuri, pe-un nou sens s-a pomenit
în consens cu sensul însuși, care-a fost resensuit.

Sensuirea e pe valuri, sensu-și caută alt sens,
sensul zilei este noaptea, sensul nopții-i contrasens.

Noaptea minții-și are sensu-n negrul soarelui din nori,
ce răsare cu-înserarea și se face praf în zori.

Zorile-și au rădăcina-n nopțile care-au trecut,
nopțile-și aprind lumina-n jarul focului din lut.

Între astea două țărături, sensurile sunt pe val,
apa-n valuri sensuiește, valurile mor la mal.

Cerul scapără în noapte soarta Terrei c-un amnar,
matelotul de la provă are ochi de felinar.

Zi și noapte la timonă, cu cavilele-n laptop,
duce nava cu salvații din ce-a fost cândva potop.

Cap-compass spre-un alt niciunde, unde-ar fi un colț de vis,
predispus la mai de toate, între iad și paradis.

Dar oceanul dus pe gânduri are câteodată glas,
noaptea, când apune vântul, stă cu luna la taifas.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Contra nopților de îa-uri, urlă verbele cumiști,
cu verbiști la patru ace ce scot greierii din miști.

Dar, în charta-înțelepciunii, cu temei justificat,
suie vorbele tunate, sus, pe munte, la iernat.

Acolo coboară cerul, ca umbrelă pentru rai,
când la noi, pe lună plină, deraiază un tramvai.

Hipersonicul, la manșă, s-a trezit fără pilot,
în timp ce ordinatorul a roit un cip cu bot.

Sensul sensului din toate-i un temei rațional,
fiindcă cui pe cui se scoate și-n concret și-n ideal.

Și acasă, și pe stradă, și în cer, și pe pământ,
orice sens ar avea sensul, mai întâi a fost cuvânt.

Iar cuvântul e ca gândul, mare, tare și rotund,
care intră-n giratoriu cu temeiul lui profund.

Și când iese, are sensul într-acolo unde-o vrea
sensul sensului din sine, contrasens de vreme rea.

Sau ca vector spre niciunde, cum a fost cândva sortit,
cu permis de tocat timpul peste tot și-n infinit,

rațiune cumpătată, cumpătare fără scop,
metasens al sensuirii-n arca marelui potop.

Dar potopul nu mai vine, vine un potop de foc,
sensuirea bate palma c-un noroc fără noroc.

București, 09 mai 2025

CALEA-ÎNTOARSĂ

Să nu uiți niciodată calea-întoarsă,
ea-ți este stâlp de casă-n nori de fum
și-întoarcere-n final la orice drum,
când rădăcinile-ți sunt loc de casă.

Nu toate drumurile duc spre bine,
de multe ori ajungi unde-i mai rău,
într-un deșert sau undeva-într-un hău,
la timp nepotrivit și fără tine.

De pleci, te duci unde te-o duce zarea,
c-un gând de a fi din cuibul tău plecat,
într-un acum, aici, abandonat,
c-așa ți-au fost ursita și chemarea.

Plecarea nu-i triumf, nici conservare,
e doar o cățărare spre-un alt sus,
spre brâna unde-ai un pietroi de dus
în șaua unei stele suitoare.

Și nu contează dacă-ajungi pe Marte,
sau motivarea ce te-a motivat,
contează doar c-ai devenit plecat
de-aici, spre-acolo, undeva, departe.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Când pleci, te arzi precum o lumânare,
aprinsă-n poarta casei c-un chibrit,
să-ți lumineze drumu-n infinit,
acolo unde nu-i nici foc, nici soare.

Plecând, ai luat o cale migratoare,
dintr-un acum, spre-o vreme de scanat,
de care -un vis de noapte te-a legat
c-un infinit din clipa următoare.

Ai luat cu tine timpul și măsura,
pe-un drum pe care, poate, -n vis ai mers,
cum merge poezia-n pas de vers
și brazda, când creează arătura.

Dar brazda se topește-n arătură,
când plugul dintre brazde a ieșit,
iar tu rămâi glosar înșiruit,
ca iarba necosită-n bătătură.

Când ai ajuns, îți vine dor de casă,
de casa ta de-acasă din trecut,
în care, cum se crește, ai crescut
și-ai învățat să știi ce-înseamnă-acasă.

Aici și-acum, concret, ai noua-ți casă,
dar, în abstract, visezi la calea-întoarsă.

București, 15 mai 2025

TREPĂDUȘ CU ZIUA -N NOPTILE CU SOARE

Voi dormi pe-afară, casa-i ocupată,
îmi impun veniții să plătesc chirie,
casa mea-i, de-o vreme, noua lor moșie
iar eu, fost al casei, sunt, azi, bun de plată.

Am doi lei de-o pâine și-un leu pentru apă,
leul nu-i de junglă, nu-i nici de hârtie,
este-un leu din plastic, luat pe datorie,
îl plătesc cu ziua, înjugat la sapa.

Muncile cu sapa sunt, azi, tastatoare,
sap cu plugul-tastei pe ogorul minții,
îmi pun într-un folder, viața și părinții,
noua eră cyber e-un alt veac sub soare.

Ah, ce bine-i astăzi într-o nouă eră,
nu mai stau în soare, nu mai dau cu sapa,
sunt și eu, în fine, un slujbaș cu mapa,
trepăduș cu ziua -ntr-un efect de seră!

Fetele-s și ele altfel formatate,
nu mai sunt făcute doar să se mărite,
au, în noua eră, vieți nemărginite,
nu mai au restricții, sunt în libertate...

Sunt, și-n noua eră, flori și trepădușe...,
pot fi ce vor ele-n viață și sub soare
piloți de-încercare, profe, dansatoare
june polițiste care pun cătușe.

Pot fi, de vor ele, și mămici mănoase,
ele-s, pentru viață, vieți care dau viață,
zile cu lumină, ochi ce văd prin ceață
și, în ziua vieții, dimineți frumoase.

Sunt mereu în lume sfânta ei comoară,
toți lumiții lumii știu ce-înseamnă asta,
chiar dacă își neagă în final nevasta
și vor să se scoată din ei doi afară.

Astea sunt fațete unse cu de toate,
frumuseți urâte-n rochii lungi de seară,
toamne ce-n oglindă se văd primăvară,
dimineți bătrâne -n noile palate.

Dar când și lumina vrea lumină nouă,
fiindcă nu-i ajunge aia de la soare,
toată rânduiala întră la răcoare
și stăpânul lumii se face că plouă.

Plouă cu lumină, ploile-s stelare,
tastez ploaia-n pive, pivele-s solare.

București, 17 iunie 2025

PĂSĂRARI ȘI PĂSĂRI MIGRATOARE

Voi dormi pe-afară, casa-i ocupată,
îmi impun veniții să plătesc chirie,
casa mea-i, de-o vreme, noua lor moșie
iar eu, fost al casei, sunt, azi, bun de plată.

Am doi lei de-o pâine și-un leu pentru apă,
leul nu-i de junglă, nu-i nici de hârtie,
este-un leu din plastic, luat pe datorie,
îl plătesc cu ziua, înjugat la sapă.

Muncile cu sapa sunt, azi, tastatoare,
sap cu plugul-tastei pe ogorul minții,
îmi pun într-un folder, viața și părinții,
noua eră cyber e-un alt veac sub soare.

Ah, ce bine-i astăzi într-o nouă eră,
nu mai stau în soare, nu mai dau cu sapa,
sunt și eu, în fine, un slujbaș cu mapa,
trepăduș cu ziua -ntr-un efect de seră.

Fetele-s și ele altfel formatate,
nu mai sunt făcute doar să se mărite,
au, în noua eră, vieți nemărginite,
nu mai au restricții, sunt în libertate...

Sunt, și-n noua eră, flori și trepădușe...,
pot fi ce vor ele-n viață și sub soare:
piloți de-încercare, profe, dansatoare,
june polițiste care pun cătușe.

Pot fi, de vor ele, și mămici mănoase,
ele-s, pentru viață, vieți care dau viață,
zile cu lumină, ochi ce văd prin ceață
și, în ziua vieții, dimineți frumoase.

Sunt mereu în lume sfânta ei comoară,
toți lumiștii lumii știu ce-înseamnă asta,
chiar dacă își neagă în final nevasta
și vor să o scoată din concept afară.

Tot conceptul, astăzi, e și el pe ducă,
duca strigă-n verbe: Hai eliberare!
să nu mai existe-n lume închistare
și nici case-îngărduite cu ulucă...

Astea sunt fațete unse cu de toate,
frumuseți urâte-n rochii lungi de seară,
toamne ce-n oglindă se văd primăvară,
dimineți bătrâne -n noile palate.

Iar palatele sunt cuiburi sedentare,
cu păsărari și păsări migratoare

București, 21 mai 2025

CA UN APROAPE CE-A RĂMAS DEPARTE...

Demult, demult, în amintiri uitate,
se înarma cu verbe o armată,
să lupte cu puterea instalată,
de gardă la concepte expirate.

În ultima idee, prima dată,
se deschidea spre infinit o poartă,
un fel de de-demult ascuns pe-o hartă,
să nu-l mai știe nimeni, niciodată.

Un verb din foste verbe actuale,
mai tot mereu lăsat mai pe de-o parte,
c-un prea aproape ce-a rămas departe,
vorbea de prin arhive virtuale...

Nimic nu-i vechi ca noul din arhivă
găsit într-un dosar din întâmplare,
uzat și el de-atâta așteptare,
ca o epavă antică-n derivă...

Ca s-o salvezi, ai de secăt oceanul
și de repus epava-n libertate,
când ceasul minții miezul nopții-l bate,
și azi-ul bate palma cu la-anul.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Cetatea-i azi tot ce-a mai fost odată,
ea-i tot mereu la fel ca prima oară,
căci timpul tot cu timpul se măsoară,
ca o femeie-n poza ei de fată.

O poză-i plină ochi de nostalgie,
ca ochiul vremii-n ochi cu cataractă,
ca risipirea-n starea ei intactă,
ca un proiect pe-o coală de hârtie.

Dar viața tot în azi și ieri ne-împarte,
ca pe-un aproape ce-a rămas departe.

București, 02 iunie 2025

EONUL MEU, BASTONUL

Îmi iau bastonul vieții la plimbare
pe bulevardul clipei visătoare
și-l las să creadă în dreptu-i la visare
visarea-i fiind, eternă consolare.

Tăcerea lui e-n el realitate,
deși realitatea-i altă carte
și-l las să se viseze mai departe
cu libertatea-n turnul din cetate.

Deși-i dogmatic, tot mai crede-n vise
și-n vis visează ochi senini de față,
în care mai privește câteodată
în sinea lui cu filme interzise.

Dar, cel mai important, îmi e bastonul,
mă ține drept când mă curbez de șale,
și mă oprește când o iau la vale
cum o mai ia, în dogma lui, eonul.

Eonul cel dogmatic scos din vrie
se vrea a fi, în zbor, o farfurie,
și-n zborul ei eon aș vrea să-mi fie
în clipa mea de tristă bucurie.

Deși-i de verbe, -și ține singur pasul,
în pasul lui, când merge-n pas cu mine,
și-și trece-n treceri trecerea de sine,
ca un solist ce-și arhivează glasul...

Dar starea asta, foarte-întrebătoare,
de bastonar ce-și ține-n frâu bastonul,
îmi pare siameză cu eonul,
când mă tot mir de semnul de-întrebare...

Sunt multe semne-n semnul de-întrebare
și multă minte-n starea-i prostovană,
dar, și-n prostie, mintea-i suverană,
cum e-întrebarea-n semnul de mirare.

Dar nu m-aștept să i se dea dreptate,
bastonul meu-i eon în libertate.

București, 03 iunie 2025

LĂCUSTELE ȘTIU DOAR SĂ LĂCUSTEASCĂ

Au revenit din nou pe gând lăcuste,
lăcuste ce pasc iarbă-n neuroni,
o iarbă din dendrite și saxoni,
într-un război tip cobre și manguste.

Mai nou, războiul minții, prin sinapse,
război hibrid cu flori și ecuații,
deschide-un teatru nou de operații,
cu verbe seci și gloanțe fără capse.

Nu mai vuiesc obuze și rachete
-n viteze hipersonice și-n drone,
războiul cu armate surdo-fone
se duce-n neuroni și-n eprubete.

Sinapsele-și rod creierii-n tăcere,
tot rumegând în spectru cenușiu,
visând o simfonie-într un pustiu,
cu visul forței biților-putere.

Războiul se permută-n scăfârlie,
indus și introdus de noua eră,
ce bate toaca minți -n cognosferă,
ca o iubire-n inimă pustie.

Și nu contează dacă moare timpul
nici dacă viața trece-n altă stare,
contează doar esența viitoare
și timpul măsurat cu contratimpul.

Lăcustele, prin cogno, azi, atacă
și-n apă fără ape-și spală zborul
în vocea lumii își ascut toporul
și fac la fel ce știu de mult să facă...

Lăcustele sunt azi cogno-lăcuste
cu creier mov și-abilitați extinse,
cu nori de competențe necuprinse,
cu laseri, ochi de foc și cyber-fuste...

Au fost o pacoste de când se știe,
de-s cyber, info, cogno sau cornute,
vor face iarăși faceri refăcute,
pustiul lor le chemă-n cătănie.

Dar orice-ar fi în lumea pământescă,
oricât de sus ne-ar duce cyber-sfera,
și-oricum ar fi înțeleasă cognosfera,
lăcustele știu doar să pârjolească.

De-i sol mănos sau minte genială,
ori egoism de mască altruistă,
lăcustăritu-n orice timp există,
și pârjolește orice rânduială.

În câmp deschis, pe munte și în minte,
lăcustărima zboară și atacă
și face ce-a-învățat demult să facă,
în noi, în toți, în gânduri și-n cuvinte.

N-ai cum să chemi la bară o lăcustă,
nici să condamni la pantaloni o fustă.

București, 05 iunie 2025

FOCURI ÎN ARZIMI DE GHEAȚĂ

N-aș vrea să intru iar în labirint,
un labirint nu-i drum de vreme rea,
nu este nici ce este, nici ce-ar vrea,
e doar un infinit nemărginit.

E-un orizont pe care-l văd când dorm,
în pete hipnagogice și-n vis,
cu libertatea-n sensu-i interzis,
la care, scos din sine-mi, sunt conform.

Conformitatea mea-i nu-i un protest,
nu-i î semivocal, în loc de nu,
nici „excelență”, spusă-n loc de tu,
nici text în text ieșit prin text din text.

Conformitatea mea nu-i conformism
la tot, la toate, la cărat de vânt,
nu e nici zbor cu cerul la pământ,
e doar un soi precar de gândirism...

Iau act când văd ce nu e de văzut,
semnez în alb ce nu e de semnat,
mă văd aici, deși-s demult plecat,
sunt liber și din drepturi decăzut.

Eu știu că n-are nimeni niciun drept,
nici la dormit în post, nici la visat,
nici la pietroiul lumii de cărat,
cu dreptu-n drept de prost și de-înțelept...

E-n drept de drept să fii un negăsit,
de vreme ce din drept te-ai exilat
și dreptu-n nedrept te-a-înmormântat,
ca pe un de-atunci uitat și părăsit.

Dar orizontul nu e vertical,
e doar prea fără margini dezvoltat,
mereu aici, mereu în alt palat,
ca un fluid din apa val-cu-val.

Ascult, dar nu aud, sunt iar hazard,
mă uit la ochiul meu și-l văd chiorăș,
visez la zbor înalt, dar merg târăș,
și-n focul sacru nu mai știu să ard...

Ard multe focuri în arzimi de gheață,
iar moartea vieții-n viață prinde viață.

București, 13 iunie 2025

N-AM CUM SĂ ȘTIU CE POT SAU NU SĂ FIU

N-aș vrea să fiu acum ce n-am mai fost
deștept de top sau prost făcut grămadă,
nici crez ce-n crezul lumii să se creadă
un bulgăre de foc în permafrost.

Nici tunet pe-un alt cer, n-aș vrea să fiu,
scânteie rogvaivă-n cod de soare
și nici cometă-n spații sedentare,
sau oază de verdeață în pustiu.

N-aș vrea să fiu ce știu că nu pot fi:
putere infinită-n neputință,
ființă ființând în neființă,
ființare existentă-n a nu fi.

Mi-e greu să mă ascund în nevăzut,
în văzul meu e multă nevedere,
ca în cuvinte umbra de tăcere
și-n ce cunoști, cât e necunoscut...

Adesea, -n văzul meu cu ochi de vis,
când visu-și face rondul la visare
și-n miez de noapte soarele răsare,
infernul are chip de paradis.

Mă-încercuiesc cu cerul lui Saturn,
deși-i prea mic și eu mă cred prea mare,
ca să parez lumina orbitoare
c-un ochi de zi în spectrul meu nocturn.

Și intru-n bătălie ca soldat,
într-un război cu stele-întunecoase,
cu duelări în umbre luminoase,
în mine, -n peste tot și la palat.

Dar nici soldat de rând n-am cum să fiu,
n-am fost o zi recrut într-o cazarmă,
n-am învățat să trag cu nicio armă,
și nici să mor ca prostu-într-un pustiu.

Știu doar să fiu patron sau angajat,
la orice-ar fi în drept de drept să fie:
firmă, loc de muncă sau moșie,
la stat, la orișunde, la privat...

N-am cum să știu ce pot sau nu să fiu...
... e-atâta bogăție și pustiu...

București, 16 iunie 2025

ULTIMUL RAPORT DE DREPT

Dreptul meu la nedreptate-i totdeauna drept de drept,
dreptul de-a fi prost cu ziua-i drept de drept și de nedrept.

Între drept și ce-i nedrept, nu-i consolă, nici podeț,
e-un ocean de iad fierbinte de vulcani și de îngheț.

În iad se-întrupează raiul, ideal subtil și gol,
în rai se strecoară iadul cu safire și nămol.

În nămol, nu-i foc, nici apă, -i doar mixaj necenzurat,
hrană tâmpă pentru lume și pietroiul de cărat.

Și când însuși Everestul va fi apă și nisip,
vom vedea că infinitu-și face veacul într-un cip.

Veacul nu va fi, ca astăzi, o măsură de-un sutar,
va fi altă socoteală, alt răboj, alt calendar.

Va fi micro-entitate, fost colos, azi, mai nimic,
mai presus ca universul, dus cu pluta de vreun click...

Nu mai știu de ce și astăzi inventăm ce-i inventat,
când nimic din ce există n-a venit nici n-a plecat.

E aici de când se știe, ca știut, ca nou, ca vechi,
cu statut de veșnicie, fără ochi, fără urechi.

Cea mai mare făcătură, universul infinit,
stă la coadă pentru clipă, timpul-n sine s-a sfârșit.

Un alt timp începe astăzi, pe cadavrul lui de ieri,
viitorul care vine nu se află nicăieri.

Ordinea de altădată, de bătrână, a murit,
ordinea dezordonată de niciunde a sosit.

Suflă-n foale înghețate, face cald la Polul Nord,
și semnează cu netimpul noul timpului acord.

Pune tunuri pe orbită, fiindcă-n noul ei război
nu mai vin extraterestrii, noi ne războim cu noi.

Va fi iar harababură, va fi tot ce a mai fost,
în războiul tâmp al lumii tot mai nou, tot fără rost.

Dar, se știe, pe orbite, -s sateliți și mult gunoi,
sateliții sunt ai noștri, gunoieri suntem tot noi.

Vom mai pune și rachete, să vină moartea din cer,
pe post de interceptoare, de săgeți, de pumni de fier.

Dar se poate ca planeta, ce captează-n ea un jar,
să facă raport la Soare pentr-un vânt interstelar.

Să se lepede de apă și de bios și de vânt
și s-aducă iar din haos focul sacru pe Pământ.

București, 18 iunie 2025

ULTIMUL MEU SCRUM

Mă simt în sine-mi mai nimic acum,
nimicu-î, astăzi, ultimul meu scrum.

Am ars prea mult când mă știam de foc,
de parcă focul mi-ar fi fost noroc.

Noroc de foc donat de-un Prometeu,
aprins de-un alter ego-n Eul meu.

Sau poate-un strop din focul din Pământ,
ajuns la mine-n flăcări pe cuvânt,

Când eu, ca fiu al ploii, mă credeam
o lacrimă de soare pământean...

E greu să fii de apă, când ești foc,
și foc din apă, dacă ai noroc...

Eram, în rogvaiv, un curcubeu
un arc de cerc color pe cerul meu,

prea simplu, prea ușor de formatat,
semnal că ploaia-n soare s-a schimbat.

Mai bine-zis, s-a pus de-un nor senin,
c-un strop de soare și-un pahar cu vin.

Iar curcubeul e-un semnal color
că ploaia e cu arma la picior.

De-aceea eu mă simt color plouat,
când ploaia în cuvinte s-a pictat...

Nimic nu-i vechi, nimic nu este nou,
sunt foc și apă, ard pe rug și plou.

Dar sunt prea foc și nu mă trec în fum,
renasc și ard din ultimul meu scrum.

București, 26 iunie 2025.

IAD SI RAI

De-am fi din sfinți sau procreați din flori
c-o viață toți am fi la noi datori...

Acesta-i un slogan universal,
ce-a devenit aici și-acum banal.

Așa precum cuvântul patriot,
apare azi caduc și idiot.

De ce să îți legi viața de-un cuvânt,
când viața-i libertate pe pământ?!

De ce să fii de-un loc încarcerat,
când Universul liber te-a creat?!

De ce să fii legat de-un singur plai,
când tot pământu-i pașaport spre rai?!

Suntem făcuți să fim și ce n-am fost,
cu rosturi pe de rost și fără rost.

Ne repetăm mereu ca un refren,
precum tic-tacul roților de tren.

Și chiar de trenul nu mai are roți
noi ne-îmbarcăm în role de roboți.

Rulăm pe-un drum ce nu mai are drum,
cu brambureala șinelor de fum

Se pare că mai tot s-a resetat,
și epoca de aur s-a votat.

Dar focul în noroi s-a transferat
și noroimea-n turn s-a instalat.

În brava noastră eră post-covid,
începe vremea omului-hibrid.

Un om ce pare încă a fi om
dar care vine dintr-un nou genom.

Genomul din potopul fără ploi,
înnoroit de astă vreme-n noi.

Prin balta-înmocirlată viermuim,
și-n libertatea ploilor trăim.

Suntem – și când nu suntem – pro-activi,
în văz tăcuți, în gânduri guralivi.

Unii-s duși că-s duși, ceilalți sunt tot la fel,
soldați de rând într-un etern rezel...

Război hibrid, război oricum real,
în noi, în toți, în fapt și-n ideal.

Vorbim prea mult sau suntem prea tăcuți,
de parc-am fi din panglicari făcuți.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

De n-am mai fi din panglicari creați,
tot ne-ar urzi războiul dintre frați.

Chiar dacă unii cred că-s mai și mai,
există totdeauna iad și-n rai.

București, 29 iunie 2025

NOAPTEA-N TOT SE LASĂ

Când vezi perfecțiunea în sine întruchipată
și întruchiparea în alt sine încorporată,
dar știi că asta nu se petrece-n niciun sine,
te-întorci tăcut și gol la sinele din tine.

Și cauți iar conformitatea în altă parte,
prin meandrele din tine care-au ajuns departe,
într-un format de noapte din zile suverane,
dintr-un havuz cu stele prin groapa Mariane.

Prima stea-havuz, în starea ei de scufundare,
oricât ar fi de primă, rămâne trecătoare,
căci trecerea-i un astăzi spre starea sa de mâine,
un fel de cățelușe ce-ar vrea să-și fie câine.

Tot total totalizat ajunge-n altă stare,
iar treaba asta nu-i deloc întâmplătoare,
nu e nici stricto sensu, e doar determinată,
demultul pentru astăzi e-un doar a fost odată.

Durata-i trecătoare, iar timpu-n sine trece,
cum vremea vremii calde se trece-n vreme rece
și toată învârtitura ne vine de la soare,
la noi, El e patronul, noi, clasa muncitoare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Dar și problema asta-i destul de relativă,
căci însăși galaxia-i corabie-n derivă
corabie cerească, steluță printre stele,
micime infinită cu treabă printre ele...

Așa gândește nano, privind în sus la stele,
durând infinitatea curbată printre ele,
prin voci repetitive, în chei neliniare,
livrate-n cod haotic la ultima setare.

Și chiar de nu e vremea să facem poartă-n casă,
se strânge-n nano timpul și noaptea n tot se lasă.

București, SMC, 03 iulie 2025

NOUA NOASTRĂ ȘANSĂ ESTE IAR ÎN CRIZĂ

Noua noastră clică nu mai are roate,
bate din picior și dă vârtos din coate,
n-o mai duce capul, este iar în criză,
nu-i ajunge banul, bagă vulgu-n priză.

Nu-l lasă din zgardă, iarăși îl ghidează
cum să vadă insul pe care-l votează,
cum să înțeleagă noua viziune
a minciunii-n haina ei de-înțelepciune.

Nu-i convine schema, vrea o nouă eră,
una mai a dracu, una austeră,
să simtă norodul biciul pe spinare,
biciul democratic, biciul cel mai tare.

Sigur că poporul este la putere,
el își este sieși marea lui avere,
el e talpa țării, el este poemul
demn să ducă-n spate clica și sistemul.

El e-n drept s-aleagă tagma ce-l conduce
dintr-o criză-n alta, unde valu-l duce
și când clica asta fură sau greșește,
sigur că poporul suveran plătește...

Tagma nu dispăre, doar filosofează,
caută soluții, se mobilizează
să convingă plebea că sunt vremuri grele,
să fim toți ca unul, să ieșim din ele.

De n-avem soluții, strângem iar cureaua,
nu mai cresc godacii, a-înțărcat purceaua,
nu avem ce face, iarna nu-i ca vara,
altfel e dezastru, ne iauăștia țara...

Sigur, ei, cârmacii, au dormit la cârmă,
Treburi țării au rămas la urmă,
iar aleșii sacri și-au uitat mandatul
și s-au luat la harță-n șatră pentru altul.

S-au bătut ca zmeii-n farse și-n de toate,
cheltuind bugetul pentru cinci mandate,
în vocale grele, -n î-uri și-n mizerii,
sărăcii cumplite-n numele averii.

Proști sau duși cu pluta, au visat palate,
sau o șansă de-a fi rege în cetate,
cel dintâi și cel mai mare pe moșie,
mai presus de orice sus văzut să fie.

Să strângem cureaua, solidari în miză,
noua noastră șansă este iar în criză,

București, 20 iulie 2025

DREPTURI

Damnații își au dreptul la damnare,
votanții au tot dreptul la votare,
confracții, uneori, se au ca frații,
precum se au în zeghe condamnații.

Pe soclul științei stau pe gând savanții,
în noua eră, sunt în top mutanții,
mutanții vor fi mâine stâlpi de țară,
savanții vor fi dați pe ușă-afară.

Culoarea sorții nu i de vreo culoare,
uitările-s valori fără valoare,
esențele din amintiri uitate
sunt profunzimi din vremuri expirate.

E greu să fii ce-ai fost în altă stare,
când ce-ai pierdut rămâne-n căutare,
nu vei găsi, visând, la întâmplare,
ghețari din nord în crăpătul de soare...

Când Soarele-i hai-hui prin galaxie,
cernegurile pun de-o negrofie:
proclamă noaptea neagra lor regină
și negura, eterna lor lumină.

Lumina neagră-înseamnă veșnicie,
o stea-i un avanpost la negrofie,
iar focul se preface în tăciune,
luminile se-îmbracă-n negriciune.

Tot soarele-n adâncuri strălucește,
prin focul ce-n zăbrele viețuiește,
căci tot ce arde, în tăciuni, se trece,
precum se trece viața-n moarte rece.

Dar soarele-i și el o făcătură
ce va ajunge negură și zgură,
căci tot ce în lumină viețuiește
în infinitul negru se sfârșește.

Lumina are dreptul la-întuneric,
lucefărul, la dreptu-i luciferic.

București, 20 iulie 2025

MINTEA EI

În DEX-ul minții nu mai sunt cuvinte,
le-a luat IA-ua-n lumea ei, la ea,
le modelează-n altă narghilea,
la focul fără fum din altă minte.

În mintea ei, nu-s creieri, nici sinapse,
nu sunt nici interese și-îndoieli,
nici ezitări, fantasme sau greșeli
și nici fustițe unse peste coapse.

Ea n-are poale lungi în formă scurtă,
nu are nici un fel de interes,
nu poartă coif, nici cască și nici fes,
nu-i stâlp de casă, nici iglu, nici iurtă.

IA-ua-i factotumă și precisă,
nu arde-n foc, nu viețuiește-n fum,
nu-i pasă de demult și nici de-acum,
de permisiv, de zona interzisă.

Și totuși, pare sabie-între săbii,
o nouă armă într-un vechi război,
o minte pentru mințile din noi,
corabie plasată-între corăbii.

Noi am creat-o ca pe-o nouă armă,
precisă, insensibilă ca ea,
dincolo de bună și de rea,
dincolo de timp și de cazarmă.

De-om pune-o să conducă o mașină,
ea nu va face niciun accident,
în post, va fi soldatul vigilent,
la tribunal, justiția divină.

În Parlament, va fi legiuitorul
inteligent, tenace și perfect,
nemincinos, empatic și corect
așa cum cere suveran poporul.

De-o vom alege noi ca președinte,
de țară, de taifas sau chiar de bloc,
ar fi posibil să avem noroc
de-un nou cuvânt nespus, fără cuvinte.

Și totuși se ridică o-întrebare,
ecou de zori din cântecul de greier
ce mai pulsează ca-înserarea-n creier:
există-apus în răsărit de soare?!

De-ajunge-n noi, iubire glaciară,
un sens fără de sens, un paradis,
sau libertate-n fructul interzis,
IA-ua ne va da pe ușă-afară!?

Și, dincolo de gânduri și cuvinte,
IA-ua asta are oare minte?!

București, 01 august 2025

LUMINA VINE, TOTUȘI, DE LA SOARE

În ultima idee formatată
de-un neuron pensionat devreme,
mi-am luat târziul meu din altă vreme
uitată într-o vară amânată.

Târziu-i invizibil la vedere,
căci roata-ce-n pătrat se convertește
e iarăși cerc atunci când se-învârtește,
cu herghelia biților putere.

Dar nici puterea nu mai e ca focul,
a ars prea mult în ape agitate,
pe valuri de oceane expirate
ce nu-și găsesc în strălucire locul..

E multă tevatură-n noua schemă
cu neuroni votați la întâmplare,
la verticala petelor din soare,
parașutați de-o nouă entimemă...

Adorm într un hamac, privesc cu visul,
prin ochii nopții străluciți de stele,
mă uit și eu în mine, printre ele,
și nu știu de văd iad sau... paradisul.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Visez profund, dar am pierdut ideea
într-un ghețar nordist, în plină vară,
când toamna avea cont în primăvară
și-n albul iernii strălucea femeia.

Dar, dincolo de soare și de stele,
de rezonanța lumilor astrale,
de haos și de ruguri infernale,
e infinitul negru dintre ele.

Oricum ar fi, în lumea asta mare,
lumina vine, totuși, de la soare...

București, SMC, 13 august 2025

ȘI HAOSUL SE TRECE-N FORMĂ PURĂ

Mă arde iar pe rug un fapt de viață,
în calitatea lui de dogmă și de știință,
fință colmatată-n neființă,
nucleu de foc în înveliș de gheață.

Și gheața are-n sinea ei căldură,
căldură rece-n rochie polară,
și flori de gheață-n alb de primăvară,
în toate-i chibzuială și măsură.

Nu știu dacă mai am vreun timp în sine
dintr-o esență ce se cheamă floare,
nici dacă-mi iau lumina de la soare,
sau mă-încălzesc la focul meu din mine.

De fapt, am șapte zile de la Soare
și șapte nopți, când el e-n altă parte,
un fel de-întreg ce-n două se împarte,
când Soarele-i la post și când dispare.

De drept, n-am niciun drept și nici dreptate,
dar sunt, pentru că sunt, din întâmplare,
un eu în cerc în cerc, fără hotare,
cu gându-n infinitul din cetate.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Nu știu de-i chiar așa, cum se tot vede,
nici dacă cerul are rău de soare,
când văzul lumii-i încă la strâmtoare,
sau gândul se preface că îl crede.

Dar soarele-i pe gânduri, singuratic,
damnat și el să ardă-într-o cetate,
precum un rug robit de libertate
și focul sacru-n miezul de jeratic.

El n-are două fețe, -i monolitic,
acolo, -n cer, în lumea lui stelară,
de-i toamnă, iarnă, primăvară, vară,
sau doar același hău apocaliptic.

Dar hău-i hău în toți și-n fiecare,
în infinit, în cosmos și-n celule,
în ierarhii perfecte și fudule
și mai ales în vremea trecătoare.

Eu însumi ard pe rugul meu din mine
și-mi luminez cărarea către zare
s-ajung la timp când soarele răsare
și face focu-n ziua care vine.

Mă încălzesc la focul din cuvinte,
și-mi stâmpăr inima-într-un foc de gheață,
când noaptea se topește-n dimineață
și viața-și dă comanda: Înainte!

Există-n tot și toate o măsură,
iar haosul se trece-n formă pură.

București, 18 august 2025

NEAMINTIRE

Visez la visurile-mi nevisate,
dosite-acolo într-un colț de minte,
de care încă-mi mai aduc aminte
ca de-amintiri de-atâta timp uitate.

Uitarea-mi e-amintirea-mi uitătoare,
îmi amintesc mereu că uit de mine,
de ce-a trecut în clipa care vine,
de ce-a rămas în clipa viitoare.

De fapt, mă uit adesea și pe mine
pe-un vraf de diferențe adunate,
printre atâtea lucruri expirate
ce-au devenit epave și ruine.

Mă simt și eu, aici și-acum, ca ele,
copac mărunt care-a uitat să crească
printre confrăți producători de iască,
sau sălcirime-n coșuri de nuiele.

Nu-mi amintesc deloc de prima dată
și nici măcar de ultima-întâmplare,
când îmi purtam memoria-n uitare,
fără să știu de ce-am știut vreodată.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

În lumea mea-i o mare brambureală,
un haos garnisit cu mai de toate,
un timp în care neputerea poate
și timpul pune certul la-îndoială.

E-atâta știitură-n ce se știe,
știința-i o pădure de memorii,
pe care-o pun pe moațe știitorii
și-o uită-n amintire ce-o să fie.

Dar eu cu greu îmi amintesc de mine,
în calitatea mea de uitător cu ziua,
sau de pivar ce-și bate-n cuie piua,
uitând la timp ideea care-i vine.

Nu-mi amintesc că am vreo amintire,
pe care-aș fi în drept s-o țin în minte,
și să mi-aduc cândva de ea aminte,
ca de-o poveste tandră de iubire...

Iubirile nu-s fapte cugetate,
nici amintiri păstrate în dosare,
sunt doar trăiri total netrecătoare
și neuitări de viață neuitate.

La vremea când venim din amintire,
precum uitarea dintr-o zi trecută,
mai căutăm pe cer o stea pierdută
în ultima poveste de iubire.

Iubirea-i infinitul dintr-o floare,
trecut în clipa lui netrecătoare.

București, 20 august 2025

EROISM FĂRĂ EROI

E mult de când a fost, cândva, demult,
un rug de scrum într-un război dement,
ce-a ars mărunț trecutul din prezent,
în toți și-n fiecare-atât de mult.

Ne-am învățat cu el, e-un fel de joc
de poker, popa-prostul sau barbut,
eroul, azi, e-un fel de mut limbut,
ce pune toate astea la un loc.

De fapt, eroi ca nimeni suntem noi,
soldați de rând într-un război prezent,
în noi, cu noi, pe stradă, permanent,
murind mărunț în starea de război.

Eroii, astăzi, n-au statui, nici cruci,
nu sunt muriți, nu sunt, de fapt, nici vii,
sunt doar hibrizi crescuți în colivii,
prin arta strategiilor de cuci.

Cei ce-au căzut în lupte sunt pământ
copacii lor au fost demult tăiați,
precum soldații-n lupte secerăți
de gloanțe, de uitare, de cuvânt.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Mai sunt câțiva ce cred în mitul lor,
eroii-s, astăzi, verbe la trecut,
a fost ceva, cândva, dar s-a pierdut
în gaura din steagul tricolor...

Dar mai există, oare, eroism,
acum, când vremea vremii a trecut
și tot ce-a fost odată s-a pierdut
în noul val, în noi, în globalism?!

Eroii de pe stemă-s părăsiți,
iar morți sunt, totdeauna, cei muriți...

București, 01 septembrie 2025

VĂZ ÎN NEVĂZUT

În văzul lumii noastre-i multă nevedere,
vederea-i luminiță-n vastul întuneric,
când văzu-i contrasens diurn la luciferic,
iar văzul din nevăz nu este la vedere.

Ce nu se vede-n văz nu ține de vedere
și, chiar de vrei să vezi, nu vezi decât o pată
urâtă, -n incolor, adâncă, necurată,
ca somnul de coșmar, ca vorba din tăcere.

Căci văzu-n văz, de-i văz, înseamnă-n văz lumină,
lumină-n-rogvaiv, care respiră viață,
cu soare și cu nori, cu ochi de dimineață,
cu video color în flori și pe retină.

Lumina rogvaivă vine de la soare,
iar soarele-i un făt frumos din galaxie,
un fel de Prometeu, în mână c-o făclie,
și-n Terra cu o stea băgată la-închisoare.

O stea-n adânc ce nu-i decât o inimioară
ce-și poartă încă-n vene gena de la soare,
sau poate-i doar o fostă stea necăzătoare,
ce s-a-învelit cândva c-o magmă sedentară.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Povești ce bat cu timpul vremii vremea-n vreme,
când munții sunt de-acum cu văzul vremii în derivă
și văd, în văzul lor, aceeași perspectivă
de-a fi nisipuri, foc și apă în poeme.

Dar văzul n-are totdeauna ochi de soare,
nici, noaptea, sori pe bulevarde luminate,
ci ochi adânci, pentru vederi întunecate,
ce văd lumina-n starea ei de-întunecare.

De-aceea, prin toții ochii mei deschiși de minte,
încerc să văd, prin văz, lumina din cuvinte.

București, 4 septembrie 2025

VISUIRE

Și nu știu dacă visele-s visate
de visători care adorm în visuri,
visând mereu aceleași paradisuri
din amnezia vremilor uitate.

Dar vremile-s și ele visătoare,
chiar de masează timpul-într-o elipsă,
trecând frecvent prin starea de eclipsă
de minte, de prostie și de soare.

Accidental sau cu planificare,
un vis e-un plan sau doar o fantezie,
dar și un somn cu mintea-n pribegie,
fără hotar și fără programare.

Oricum ar fi, e-un drog sau o idee,
un rai trecut prin porți netrecătoare,
clipite-n ochii petelor din soare,
ca noaptea nunții-n ochii de femeie.

Dar noaptea nunții trece-n dimineață,
iar miresica, -n starea-i de femeie,
la fel, ca în palate, și-n bordeie...,
a fost un vis dintr-un nou click pe viață.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Or, viața-n viață n-are vreo oprire,
e un deșert ce curge ca o apă,
din care tot ce mișcă se adapă,
într-un pantum fluid de viețuire...

Tot gândul și tot visul par abstracte,
purtând, în necuvinte și-n tăcere,
poveri de fericire și durere,
atât de dragi și-atâta de exacte...

De-aceea-n mintea minții din gândire,
trăim ca într-un contract de visuire.

București, 08 septembrie 2025

CÂND BAȚI LA UȘI ÎNCHISE

Mai bat cu sârg și astăzi pe la uși închise,
dar nu-mi deschide nimeni, casa nu-i acasă,
s-a strămutat demult cu timpu-n altă casă,
ca libertatea mării-n țărături interzise.

Dar țărutul interzis nu-i lege pentru apă,
căci apa-n Terra-i sinuoasă și vicleană,
se-ascunde în adânc, în soare-i diafană,
la sânul ei, ce-i viu se spală și se-adapă...

Ea-i misă-n univers, în toți și-n fiecare,
se-ascunde-n nori și-n gheață hibernează,
se fierbe în adânc și prin vapori dansează,
și-n rezonanța Shumann-i voce purtătoare...

Mă simt cam ca un lup cu nasu-n piei de oaie,
rămas fără umbrelă-n ploaie și-n ninsoare,
prin ceața emigrată-n aripi sedentare,
precum un curcubeu într-un final de ploaie.

Prin curcubeie, apa-i rogvaiv de soare,
fluidă pe pământ, în gena ei, gazoasă,
chiar și în starea-i hâdă, -i foarte arătoasă,
imensă-n tsunami și-n foc îngrozitoare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Când bați cu pumnu-n nori, și se deschide apa,
când iei la palme apa, nu faci din ea un nor,
târâșul nu se trece la mintea lui în zbor,
iar zborul nu devine lucrător cu sapa.

Mai toată lumea astăzi face cam de toate,
dar toatele din toți nu-înseamnă-n toate totul,
ci doar un fel de fel de-a pune la fel botul
la ce s-ar mai putea, când totul nu se poate.

Absurdul bate-n sine palma cu absurdul,
în ce există, iarăși, fără să existe,
ca egoismul greu în forme altruiste,
ca orbul care vede-n ce aude surdul.

Când bați la uși închise, bați mereu degeaba,
de nu-i vreun dincolo să-înlătore zăvorul,
și-un prag care să-împingă ușa cu piciorul,
în timp ce mâna-i ocupată cu desaga.

Și chiar de mâna n-are-n neuroni vreo treabă
cu generalii minții ei din în scăfârlie,
ce fac războaie seci pe-o coală de hârtie,
e musai să se țină strașnic de desagă.

Desaga minții-n minte-i ultima povară,
când ai rămas c-un tot nimic pe dinafară.

București, 15 septembrie 2025

NOAPTEA INFINITĂ N-ARE OCHI DE SOARE

Tot ce există-n toamnă, toamna, se măsoară,
chiar dacă tot ce piere, -n ce-a trecut, există,
și existența în durata ei consistă,
iar toamna n-are ochi de primăvară.

Toți ochii sacri văd în ochi ce strălucește,
lumina lumii-i de natură rogvaivă,
iar ochii nopții-s doar o altă perspectivă,
când soarele pe-un colț de lună ațipește.

El n-are toamnă, iarnă, vară, primăvară,
e doar un foc din foc ce arde-n permanență,
căci focu-n univers e ultima esență,
e inimă de foc, iubire și povară.

În ochii toamnei se adună mai de toate,
chiar dacă toamna n-are-n ochi vreo primăvară,
dar are totuși o privire sedentară
și-atâtea toamne-n toamnă-i adunate.

Ne adunăm și noi în cer și-n galaxie,
de la Bing-bang încoace, ne rotim rotirea,
perpetuarea, timpul, viața și iubirea,
vrăjiți de-un antic ideal de-ataraxie.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Deși c-o toamnă toți suntem datori la viață
și viața toamnei are-n iarnă primăvară
iar orice an în anotimpuri se măsoară,
și noaptea minții se sfârșește-n dimineată.

Așa ar trebui normal și drept să fie,
acest model e-n drept de drept să fie-n toate,
în libertatea lumii, -n minte și-n cetate,
căci astrul zilei face legea pe moșie.

Lumina lumii noastre vine de la soare,
dar acvila din noapte nu trăiește-n jaruri,
eternitatea n-are sori, lumini, nici faruri,
ea este-n nemișcări etern nemișcătoare.

Există-o noapte fără noi și fără soare
tot dincolo de timp, de foc și de mișcare.

București, Spitalul de oftalmologie, 19 septembrie 2025

CÂND E DE ROS VREUN OS

Prostia-n patrafir de sfinți
îți scoate creierii din minți,
precum durerile de dinți,
sau adevărul, când îl minți.

Minciuna, totuși, are-un rost,
când nu-i creată de vreun prost,
de-un paznic care doarme-n post,
sau de vreun fost care-a tot fost.

Într-un sistem sofisticat,
cu noua cinste la furat
și musca țețe la arat,
devine totu-îmbârligat.

Mirajul șansei de-a dura
un târător ce va zbura
și-un hoț ce nu va mai fura
rămâne arta de-a îndura.

Nesimțitorul ce-ar simți
prostia de-a se cumiți
și sfântul de-a se re-sfinți
înseamnă arta de-a minți.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Minciuna-i ce vrea ea să fie,
așa a fost, de când se știe,
nu-i adevăr, nici vorbărie,
e doar o bravă strategie.

Iar strategia nu-i fecioară,
nu-i nici vreun moft de pierde-vară,
e-o farsă-n pietrele de moară
pe care tigvele le cară.

Unde e minte, -i și prostie
și tot ce ar mai fi să fie
în fiecare scăfârlie,
ca antifurt la strategie.

Strategia-i arta de folos,
atunci când e de ros vreun os.

București, 21 septembrie 2025

SUNT SEMNE C-AR VENI APOCALIPSA?!

Nu știi de va veni apocalipsa,
sau de-are-n plan la orizont s-apară,
ca un regret de iarnă-n primăvară,
sau ca un soare ce-a ratat eclipsa.

Dar lumea a cam luat-o pe miriște,
ca turma care și-a mierlit ciobanul,
ca un avânt ce și-a-înfundat elanul
într-un havuz de niști în niște niște.

Sau s-a umflat cu vânt în noi oceanul,
din nou prea mult sătul de-atâta apă,
la care noaptea minții se adapă,
cum se adapă la orice vicleanul.

Se pune toată lumea-n ecuații,
cu noua fostă viață-n ciber-viață
și-un salt cu paradigma, la mustață,
în vechiul val al noilor mutații.

S-a copt prea mult și prea adânc buboiul,
de-atâta bătut piua-n geo-pive,
cu noaptea minții-n nulități masive,
ce-au readus în noi geo-războiul.

Azi, lumea nu mai pare-încăpătoare,
și nu mai prea sunt locuri în cetate,
feliile se cer re-feliate,
lărgimile-s și ele la strâmtoare.

Ne-o spun elitele, -n discursuri de tot felul,
și media, aleșii și sus-pușii,
dregătorii, unșii și sus-dușii
ce văd, senin, la mintea lor, rezelul.

În fiecare zi, aceeași știre,
numită breaking-news sau noutate,
cu războiri, războaie și de toate
dar mai ales cu geo-războire.

Cowboy-ul vede totul din scărițe,
muscalul ține pasul cu cowboy-ul,
la ordinea de zi-i geo-războiul,
cu farfurii și fără furculițe.

Dar lumea noastră, astăzi, este-n criză,
o criză cu de toate-n buzunare,
cu verbe, cârdășii și nucleare
și c-un război sofisticat în priză.

Dar nu contează, rău-i foarte bine
și bate-n șa, ca să-înțeleagă calul
că el e-n ham și-n șa e arsenalul
războiului hibrid al facerii de bine.

Dar binele se trece-n altă stare,
mai-marii lumii sunt setoși de sânge,
ei râd sarcastic, când planeta plânge
și plâng amarnic când durerea-i doare.

În prima fază, vor muri tăciunii,
ostași de rând, gradați și generali,
și-i vor umbri aceiași papagali
ce clămpănesc pe soarta națiunii.

Planeta, azi, e pusă pe-înarmare,
tot omul vede-n sinea lui războiul,
furnicile-și blindează mușuroiul,
iar libertatea-i poartă de-închisoare.

Aleșii-n lume-s selectați cu snopul,
mărșăluiesc cu creierii-n picioare,
fac slalom printre stele căzătoare
și-așteaptă, iar, îndatorați, potopul.

Nu scapă niciun om de-îndatorare,
tot omul e dator la datorie,
la sine și la bănci, la veșnicie,
planeta-întreagă e la ea datoare.

Mai marile puteri sunt la putere,
tot globul e-o moșie pentru ele,
care nu încape-între zăbrele,
și nici în intervale efemere.

Acum, din nou, scot de sub preș gunoiul,
năravul lor e mai geros ca gerul,
nu-și schimbă niciodată caracterul,
și pun din nou pe rol geo-războiul.

Acest război n-a-încetat vreodată,
el este arma lor sofisticată,
în mii de strategii împachetată,
la care nu renunță niciodată.

S-au înarmat cu arme nucleare,
sunt tot mereu în mii și mii de curse,
fac planuri de furat cinstit resurse
de care-or fi și de metale rare.

Le cântă-n ton gherila politrucă,
de peste tot și de la noi din țară,
de-i toamnă, iarnă, primăvară, vară,
voluntar sau de pe coji de nucă.

E greu să faci, în geo, partajare,
geo-războiul nu-i războiul rece,
el este doar efectul care trece
averea noastră-n alte buzunare.

Dar lumea-n legea ei așa-i făcută,
cu cel temut ce de temut se-ascunde,
cu adevărul care n-are unde
să bea nectar din zeama de cucută.

Iar lumea, -n sinea ei, nu-și simte lipsa,
nici chiar atunci când vine-apocalipsa.

București, 2 octombrie 2025

NEURONIADĂ INFO

Contează-n ce contează neuronul,
ca rost și ca esență-n fiecare,
el nu se duce noaptea la culcare,
ci-i presetat să fie-n noi plantonul.

El n-are zi, nici noapte, nici chindie,
e tot mereu cu ochii pe de toate,
e libertatea minții din cetate
și-n orice clipă-i văzul care știe.

Și știe-n dincolo de ce se știe,
precum o știe-n univers atomul,
precum o știe-n viața asta omul,
precum o știe clipa-n veșnicie.

Dar veșnicia n-are ochi să vadă,
de-aceea-și trece văzul vremii-n clipă
și clipa în durată și-n risipă,
ca un necrez sortit în el să creadă.

Și mintea, de e minte, ia aminte
de orizontul care nu se vede,
sau de un crez în care nu se crede,
ca orbu-n văz și văzul în cuvinte.

Cuvintele-s și ele cu de toate,
semantici nude, verve și tăcere,
precum sunt bucuriile-n durere
și neputerea care-n sine poate.

Dar neuronu-i ochiul care vede,
în orice orizont și-n orice stare,
în gând și în auz, în cugetare,
în ce-i crezut și-n ce nu-i demn de-a crede.

E multă tevatură-n simplitate
și mult simplism în lucruri complicate,
măsurile-s ades nemăsurate,
iar ușurința n-are greutate.

De-aceea, poate-i bine să se știe,
de ce-n armată neuronu-i tace,
ascuns adânc la sine-n carapace,
de parcă-ar fi ce n-ar dori să-și fie.

De fapt, în orice stare, neuronii
nu sunt dispuși să fie la vedere,
le place să gândească în tăcere,
și să-și ferească de priviri axonii...

În luptă, cercetașu-i neuronul,
mereu în neștiut, dar care știe
să vadă-n ce nu este ce-o să fie
precum, în lumea antică, eonul.

Căci neuron înseamnă informații,
determinare-n nedeterminare,
o lume tot mereu iscoditoare,
în care știu și pot inițiații.

E important ce gându-n el gândește,
mai mult decât în spusa la vedere,
adesea ce contează e-n tăcere,
căci neuronul tace, când vorbește.

În labirint, e-o vastă procesare,
în info, nu se bate apa-n piuă,
ci negrul nopții se preface-n ziuă,
luând norii cu penseta de pe soare.

Dar soarele nici el nu e de-a gata,
în informații nu există soare,
ci doar lumini și umbre trecătoare,
ce-încarcă-n info clipa, nu durata.

Durata-n orice clipă-i relativă,
iar sănătoasa nu e sănătoasă,
migrația nu are loc de casă,
lumina-n info nu e rogvaivă.

E doar precum e clipa care trece,
când bate vântul vorbeii prin cuvinte,
când merge de-a îndărătul înainte
și soarele ne arde sec și rece.

Dar noi vedem, în orice-încărcătură,
din beznele cu nopți clarvăzătoare,
prin cyber-căutări în căutare,
lumina info-n starea cea mai pură.

Există neuroni în tot și-n toate,
în tot ce-i tot și-n tot ce nu se poate.

București, 9 octombrie 2025

LIMBAJ DE LEMN ȘI CREATORI DE VORBĂRIE

E multă brambureală-n ordinea perfectă,
impusă de elita noastră elitistă,
ce-și suflă nasul vremii-n noua ei batistă
frumoasă, apretată, goală și infectă.

E nasul vorbăriei care-n veci nu tace,
iar elitiștii noștri-s ași în vorbărie,
căci vorbăria-i cea mai tare meserie
pentru făcuții făcători când n-au ce face.

Verva-n vorbărie le este scut și teamă,
ei n-au cu sfera trebuințelor de-a face,
căci politrucul nu e politruc de tace,
în lumea lor tăcerea nu-i băgată-n seamă.

Dar teama lor nu e de rang bacterială,
în tagma elitistă nu-s bacterii nude,
nu sunt nici voci de somnoroase paparude
ce umblă mute-n plină noapte-n pielea goală.

Sunt doar capsomanii cu capul foarte mare
și greieri care cântă simfonii nocturne,
când voturile plebei se sortează-n urne,
și urnele-și iau dreptul nopții la votare.

Se știe, -n orice noapte, zilele sunt negre
și soarele-i hai-hui cu arca-n altă parte,
cuvintele-și fac noduri din zăbrele,
în custodia vorbărilor întegre.

E plină națiunea ochi de vorbe multe,
ce vin din clasa ei halal conducătoare,
ce n-are minte nici în cap, nici în picioare
și nici măcar urechi cuvântul să-l asculte.

Aleșii națiunii par la patru ace,
prea feți frumoși și bibelouri foarte rare,
cu mințile-n papuci și creierii-n picioare,
setați ca surdomuți, dar gura nu le tace.

Vorbesc, dar nu aud, nu văd și nu le pasă,
actori de savantlâc ce dau cu sârg din gură,
limbaj de plug de lemn ce-o ia pe arătură,
iar casa lor de-acasă nu mai e acasă.

Își dau cu stângu-n dreptul, când aud de țară,
se cred în avangarda noii noastre ere,
contează doar ce vor și cred ce li se cere
de mintea fără cap, de vocile de-afară.

La cârmă, -n râsul vremii, sunt postați ciudații,
poporu-i ca o turmă ce și-a păscut ciobanul,
târlele-s în grevă: adio și la anul!
anul se încheie în moft și-n divagații...

Se mută pământeni pe planeta Marte,
și Marte le își face cruce la răscruce,
Măria sa Poporul se duce cum s-o duce,

TIMPURI FĂRĂ TIMP

împovărat de dări, de hoți cât mai departe.

Departe de ce-a fost, de ce-i și de prostie,
de mințile de fum, de fumul fără minte,
de frica de prezent, de-aducerile-aminte,
de noii țării hoți, de fosta Românie...

Și vor rămâne ei, aleși de ei să-și fie
limbaj de lemn și creatori de vorbărie.

București, 16 octombrie 2025

ÎNTR-UN PAHAR CU APĂ RECE

Se ascultă-ascultarea ce-n sine, pe sine, în sine se-ascultă
c-o nouă cultură ce-și caută sensu-n cultura incultă.

Incultă cultură alcargă orbește pe-o pistă de zgură
și vede-n vedere dreptatea culturii curbate-n curbură.

Revede-n vedere vederea vederii din văzul ce vede
vederea ascunsă în văzul ce-n văzul vederii nu crede.

Credința-i o dogmă ce vede prin văzul vederii orbește,
în timp ce lumina se-ascunde-n cuvântul ce-n noapte vorbește.

Iar vorba-i idea ce-îmbracă un haos c-o formă senină,
flancată sinapsic de-abisuri ce-aduc noaptea minții-n lumină.

Lumina-și-aprinde în noaptea din sine un foc pe retină,
iar inima zilei cultivă în noapte o floare de mină.

Seninul din neguri nu-i soare, nici ceață, e-o clipă eternă,
căci soarele-i văzul din focul luminii ce băjbâie-n beznă.

Lumina se zbate ca apa-n cascade, ca țuica-n șistare,
ca rana sângerândă din viața cu dureri netrecătoare.

Nu vezi ce se vede-n durerea din sine ce n-are vedere,
e-o noapte-a vederii, ce-n bezna vocală, durerea-i tăcere.

Tăcerea din verbe, vorbirea ascunsă din lunga tăcere,
sunt orbul din clipă, căci clipa-i monada ce n-are vedere.

Infinitul clipei și monada sunt momente-n ne-durată,
nu pot fi eternitate, nici insert de-odată-n niciodată.

S-auzi ce nu se-aude-n explozii cenușii sau nucleare,
vocea care-n contrasens e-un multirol de piatră grăitoare.

Dar piatra, -n legea ei de piatră, în graiul timpului vorbește,
căci ea-i durata relativă ce-n absolutul ei trăiește.

Nimic din toate-astea nu e și nici n-a fost eternitate,
eternitatea-i absolutul, un infinit ce-înseamnă moarte.

Dar viața lumii trăitoare, în roguiv, este trăire
și-n absolutul luciferic, eternitatea-i nemurire.

De-aceea,-n infinitul mare, doar moartea e nemuritoare,
eternitatea-n viața noastră-i eternă clipă trecătoare.

Doar gându-n sine bate palma cu infinitul care trece,
în timp ce focul arde viața într-un pahar cu apă rece.

București, UNAp, Sala Senatului, 22 octombrie 2025

MINTEA NU-I FĂCUTĂ SĂ NU ȘTIE

E tot mai noapte-n mințile cu fumuri
și ziua nopții nu mai are soare,
aproapele se duce-n depărtate,
iar depărtarea a rămas pe drumuri.

De drumuri se ocupă, azi, drumarii,
în mintea lor există cogno-drumuri,
precum, în mintea-înflăcărată, fumuri
și-n lumea prost făcută, cămătarii.

Drumarii fac echipă cu drumeții
și pun pe verde roșu-n semafoare,
străduțele-s cer norma de trotuare
iar viața-și cere drepturile vieții..

Nimic nu este cum a fost să fie,
vreodatele-și au pantalonii-n fuste,
iar cobrele-s cabrate în manguste
și mintea fără creier în prostie.

Prostiile nu-s simple prostioare,
inteligențe suple, fără minte,
ce-și poartă necuvintele-n cuvinte,
cu-îngăduința petelor din soare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

În lumea asta, toate sunt de toate,
ce-a fost nu este-n drept să nu mai fie,
iar ce nu este pare-o veșnicie,
un infinit în tot ce nu se poate.

Dar nu-se-poate mai mereu se poate,
când ne-puterea nu e neputință,
ci doar o altă față de voință
prin care-n viață cui pe cui se scoate.

Iar cerul lumii nu-i vreo copertină,
nici adăpost de vreme trecătoare,
de ploaie, de-întuneric și de soare,
ce-face beznă-n raza de lumină.

O fi vreun nor sau doar o simplă pată
rămasă dintr-o umbră trecătoare,
când vremea vremuia cu ochii-n soare,
dar timpul nu se-întoarce niciodată.

În orice minte-i minte și prostie,
dar mintea nu-i făcută să nu știe.

București, 23 octombrie 2025

MINTEA NU-I FĂCUTĂ SĂ NU MINTĂ

Doar mintea e puterea cea mai mare,
în tot ce-a fost, mai este și-o să fie,
ea-i infintu-închis în scăfârlie,
într-un concept etern fără hotare.

Acolo, -n carapacea ei osoasă,
e-a ține cârma, frâiele și bățul,
măsura, marfa, limita și prețul,
dar și urātu-n haina lui frumoasă.

Ea-i totdeauna cu cartuș pe țevă,
în GLP-ul cel mai autentic,
ca o lumină-n teama de-întuneric,
ca-n separarea grâului de pleavă.

Și, mai mereu, în sine-i genială,
e-o știe-tot și totul o suportă,
exportă mult mai mult decât importă,
în ea, ca raster sau vectorială.

La mintea minții, tot, oricând, se poate,
în casa ei, ea-i șefă-n bățatură
și nu există țarmuri, nici măsură,
în care ea să nu persiste-n toate.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Nu-i însă la vedere, nici ascunsă,
da-i peste tot, în toți și-n fiecare,
nu merge niciodată la culcare,
pătrunde tot, deși ea-i nepătrunsă.

Nu este lineară, nici curbată,
nu e nici oaie ce-a rămas în urmă,
dar care nu contează azi în turmă,
cum nu contează o măsea stricată.

Dar mintea nu e oaie rătăcită,
pierdută de oime și de stână,
nu este nici ce-ar vrea să mai rămână
din starea ei de clipă infinită.

Ea este doar ce este, nu ce pare,
ce pare-i ce apare la vedere,
ca vorbăria vorbei din tăcere,
când mintea se ascunde-n ce apare.

Dar mintea se îmbracă-n orice straie,
ea-i infinitul mic în cel ce-i mare,
se-îmbracă-n haina clipei trecătoare,
cum se îmbracă lupii-n piei de oaie.

O minte n-are-n sinea ei morală,
substanța ei e doar inteligență,
intelența-n minte e-o esență,
un vânt de libertate-n vorba goală.

Simțirea-i simțul ce-a-învățat să simtă.
dar mintea nu-i făcută să nu mintă.

București, 27 octombrie 2025

CASĂ, JUNGLĂ, LIBERTATE, ÎNCHISOARE

Gândul-gând n-are hotare, nici iluzii, nici durată,
e doar gând într-o gândire liberă și cenzurată.

El e miezul, el e cheia și soldatul din gândire,
neuronul din sinapse și textura dintre fire.

E neștirea știutoare sau știința ce nu știe,
firul sacru al Pandorei și Pandora din cutie...

Gândul care-n gând gândește pare-a fi înțelepciune,
foc ce arde cum dorește, taciturn fără tăciune.

Poate fi și vorbă multă-n sărăcia fără casă,
sau migrarea emigrării din întoarcerea acasă.

Chiar de totul nu se poate, gându-n sine e puțință,
este marea lui putere-n viață, -n sine și-n ființă.

El există-n existență și-i mereu la datorie,
alpinist în piscul minții, antidot la vorbărie.

Nu e doar produsul minții, este raza ei de soare,
este vectorul fantastic al rachetei purtătoare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Nu lovește, nu ucide, ci doar tace și gândește
și-n gândirea-i nesfârșită, prin tăcerea ei, vorbește.

Vorba lui nu e vocală, nu e yng, nici yang nu este,
este spațiul dintre ele și esența din poveste.

E mai mult ca universul, -i infinit într-o monadă,
văz în văzul care știe în nevăzul lui să vadă.

Uneori gândirea-n vorbă n-are vreme să vorbească,
rolul ei în gândirime este numai să gândească.

Astfel, gândul în gândire-și este obiect în sine,
n-are sapă, n-are mapă, nu e rău, nu e nici bine.

Nu-i nimic și totuși este văz văzut în cognoscibil,
nu dă lumii socoteală, e imens, dar invizibil.

Invizibilul se vede-n nevăzut și-n viziune,
lumea gândului-i e-n toate: și-n nespus și-n ce se spune.

Toate astea-s limitate, doar gândirea-i infinită,
infinitul n-are margini, mărginirea e finită.

Dar oricât de infinită-i lumea noastră gânditoare,
gândul este casă, junglă, libertate și-închisoare

București, 29 octombrie 2025

OXIMORONISISM

Drept în drept de drept total pe veșnicie

Devine hădă frumusețea vieții,
urātu-îmbracă straie de mătase,
se plânge timpul de dureri de oase
și-n sticlării se cuibăresc sticleții.

Sticleții-s, azi, patroni de sticlărie
și-și angajează, drept sticleți, sticlarii,
prin mlăștinimi, fac dragoste țânțarii
și noua eră-i tot ce-a fost să-și fie.

Ne cere argatism și-închinăciune,
ea-i, ca și ieri, dezordinea perfectă,
noi suntem viețuimea imperfectă,
iar soarele răsare când apune.

În ce-i de-a razna-i, azi, perfecțiunea,
iar ordinea de drept e-n mântuială,
deplinătatea-i plinătate goală,
iar în prostie-i, azi, înțelepciunea.

Înțelepciunea nu-i ca altădată,
e doar o nouă arcă ponosită,
ce bate toaca-n toaca ei dogită,
vopsită-n fără minte și uitată.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Chiar dacă nu înțelepciunea e de vină,
că proștii noștri cară vânt cu sacul
și-și recârpesc iluzia cu acul,
ce-a fost a fost și n-o să mai revină.

Făcutu-n nefăcut n-o să se treacă,
nefacerea nu-i facere făcută,
nu e nici făcătură prefăcută,
nici vorbărie ce-a-învățat să tacă.

O zi cu soare nu e club de noapte,
dar mintea-și doarme somnu-n plină ziuă,
la mate, nu se bate apa-n piuă,
iar pivele nu-s mori cu dinți de lapte.

În minte-mi simt un scut anti-prostie,
gândirii îi pun pneuri iarnă-vară,
mă-îmbrac c-o emigrare sedentară
și-mi iau permis de-acces la veșnicie.

Căci veșnicia, sigur, n-o să treacă,
o veșnicie-i veșnic sedentară,
îmi fac din iarnă un costum de vară
și, din potop, izvor de piatră seacă.

Din piatra seacă n-o să curgă apă
și n-o să suie-n pisc de munți oceanul,
armata apei nu-și va face planul,
iar piatra-n moleculă n-o să-încapă.

Nu știe însă nimeni cum va fi nimicul,
nici totul, nici niciunde, nici aiurea,
copacul minții n-a-înghițit pădurea,
iar timpul nu-și cunoaște inamicul.

Tot mai-nimicul n-a-învățat să tacă
și-n timp ce haosul haotic crește,
în vocea vorbăriei tot vorbește
inteligența super-prostănacă...

Un ceas cu verbe-n verbărie bate,
consoanele-s orbite de vocale,
e haos în furtunile verbale
și somn cu vise-n neluciditate...

Se dau luciditățile pe spate
să deslușească-n țarcul nopții, cerul,
dar noaptea bate-n luciferic flerul
din pivele cu amintiri uitate.

E pusă îndoiala la-îndoială,
nedreptu-și cere drept la nedreptate,
iar nedreptatea-și caută dreptate,
prin dreptul ei de drept, la mântuială.

Și mântuiala-n mântuială bate,
ca prostănacul la Academie,
cerând ca dreptul ei de drept să fie
un drept de drept la tot și la de toate.

Și toate-n tot total în drept să fie,
ca drept de drept la tot pe veșnicie.

București, 31 octombrie 2025

MAI-NIMIC NU-I CA NIMICUL...

Mai nimic nu-i ca nimicul, nu-i nici gol preaplin de gol,
ci-i un plin n-ajuns la margini, e-un final fără final,
vede-n ceață ce se vede printr-un văz colateral
și se-ascunde-într-un niciunde, parțial și benevol.

Mai-nimicul nu-i finalul dintr-o vorbă nevorbită,
nu e nici efectul vorbei dintr-o lungă vorbărie,
nici devremele devreme, care, -n grabă, întârzie
și nu e nici știe-toate prin tăcerea lui vorbită.

Poate fi o făcătură sau o pată de lumină,
revopsită-n altă dată, de-o prezență ce-întârzie,
este și nu e ce este, nici ce-a fost, nici ce-o să fie,
este doar un nor de ploaie într-o vreme de duzină.

Și, când ploaia nu mai cade, c-a rămas cu ochii-n soare,
cade soarele pe gânduri și în sine se căiește
că, simțind privirea ploii, care-n lacrimi îl privește,
a uitat că norii ploii sunt de ploaie rezervoare.

El e-o voce care arde ca un far în întuneric,
este-un foc care dezgheață orice gheață și-orice minte,
fie ea infinitate, nor galactic sau cuvinte,
face focu-n bezna minții și lumină-n luciferic.

Dar aici, la noi, pe Terra, el ni-i foc și piatră seacă,
e putere nucleară, șef de clan, patron pe viață,
face țândări monolitu-, îngheață și dezgheață gheața
și-are chef, când vine iarna, rogvaivu-n alb să-l treacă.

Toate astea-s, pentru Soare, mai-nimicuri oarecare,
el, aici, e uriașul, -n Univers e doar piticul,
foc deschis în Galaxie, mult mai sus ca mai-nimicul,
dar și Soarele, la rându-i, pare-un mai-nimic mai mare.

Nu prea știm cum vine asta, da-i prezent și-n miezul Terrei
ca nucleu de foc metalic sau ca foc cu greutate,
cum e inima-într-o viață, cum e turnu-într-o cetate,
sau cum e planeta noastră în buricul atmosferei.

Toate par repetitoare, având ca model atomul,
dar e greu ca-n finitate să vezi cum e infinitul,
sau în infinitul mare să percepi cum e finitul
și-n această-îmbârligare, să-înțelegi cum este omul.

Omul, chiar de este unic, nu-i la fel ca fiecare,
este numai ca el însuși, infinit în finitate,
mai nimic în văzul lumii, dar în el, infinitate,
mult mai sus ca nesfârșitul, chiar de pare-un oarecare.

Mintea-l duce unde-l duce, nici el însuși nu mai știe,
este mult prea mare sacu-n care mintea-i coase acul,
ca să-l aibă-n altă viață, pentru-a-și coase altfel sacul,
mai presus ca mai-nimicul resetat ca veșnicie.

Veșnicia n-are minte, fiindcă mintea-i trecătoare,
unică și genială-n mai nimicuri-gânditoare.

București, 7 noiembrie 2025

ZONA MORȚII N-ARE MOARTE

Setez infinitatea-n patrafir de stele,
la noapte, pe-întuneric, va fi-n cer lumină,
în cheie ultra-bezniformă și senină
și-n rugăciuni de moarte-n viață printre ele.

Acel ce moare-n focul mistuit de gheață,
nu-și simte retrezirea-n răsăritul nopții,
ci, -n răsărit de pisc, sărută mâna sorții,
în noua lui eternitate-n altă viață.

Să mori, acolo, sus, sub ultima idee,
precum un vis de gheață într-un cuptor de ger,
e ca și cum ți-ai fi dorit să cazi din cer,
pe-o rază de lumină-n ochiul de femeie...

Căci ea, femeia, -i focul vieții din privire,
ea-i, totdeauna, floare, viață și port-viață,
e zi-lumină, seară, noapte, dimineață
și minte veșnic purtătoare de iubire.

De când se naște, până moare, e o floare,
iar piatra n-o strivește și vântul n-o alungă,
ajunge totdeauna unde vrea s-ajungă,
pe stânci e capră neagră, piatră grăitoare,

Privirea-i arde-n foc momentul de mireasă,
ca văzul ei din ochi ce ochiul ți-l îngheață,
cu focul de demult ce-ți mai menține-n viață
ideea de cândva a-întoarcerii acasă.

De fapt, aici, în gheața din piscul pe de rost,
adăpostit în tine, atât amar de vis,
ajuns aici, cu tine, în tine s-a închis,
cu ultima idee în care ai fost ce-ai fost...

Zona morții albe, e-un alb d-epuizare,
e-un foc neațâțat, un dor ajuns acasă,
când ziua e aici, dar noaptea-n zori se lasă
și-i vreme de-abis în piscul alb de soare...

Dar piscul și adâncul nu-s abstracții nude,
nu sunt prea-plinătăți, nici goliciuni alpine,
totul și nimicul au mai rămas puține,
dar țipătul luminii în beznă nu se-aude.

Da-n bezna rogvaivă, prin hăuri, e lumină,
ecoul înghețat, în focul alb, se stinge,
în liniștea de foc, în pisc de munte, ninge
și-n focul din adânc, ard florile de mină.

Acolo, sus, pe-obraz de pisc, e zona morții,
e-un colț de rai și iad într-un obraz de gheață,
puterea-ți amorțește și moartea prinde viață,
lumina ți s-a stins ca drumu-n fața porții.

E-o zonă-a morții -n noaptea sub-stelară,
în aste vremuri negre, de lumini, se moare,
căci moartea-i infiltrată-n fiecare floare,
iar viața morții nu se-întoarce la izvoare.

În zona morții, nu cresc vieți nemuritoare
și iarna minții albe n-are primăvară,
da-n toate câte-au fost, există-o prima oară,
iar ultima dorință nu-i cea următoare.

Acolo, sus, sub piscul de temut, se moare,
dar moartea, -n legea vieții, nu e muritoare.

București, 10 noiembrie 2025

ARTA ÎNȘELĂCIUNII

Mintea minții care minte

E mult prea vorbă multă vorbăria,
se bat în așchii verbele de lemn,
prea-plinătatea a ajuns la semn
și s-a golit de plinuri visteria.

În noua vreme cu prea-plinuri nule,
boschetele au fugărit stejarii,
în elefanți, s-au costumat țânțarii
și-n adevăr, minciunile credule...

E cea mai cea reformă colosală,
cel ce ochește e, la rându-i, țintă,
tot adevărul e-învățat să mintă
iar ce-i prea plin devine vorbă goală.

Dar vorba goală nu este minciună,
nu este nici poveste genială
ce face din cocioabă catedrală,
e doar o vorbă care-n gol răsună.

Aici și-acum, chiar și minciuna minte,
e-n legea ei să mintă și să fure,
oricând și-oricum, de facto și de jure,
în gând, în ochi, în fapte și-n cuvinte.

Când, la cuvânt, cuvântul are rândul,
tăcerile vocale nu-l ascultă,
căci, pentru ele, vorba-i o insultă,
la mintea lor, așa le duce gândul.

Și-n târguiala marilor proiecte
ce fac din orice vor o bătălie,
se profilează-o nouă nebunie,
în sănătatea verbelor infecte.

Nu este-un cor de voci amestecate,
nu este nici vreun tip mai nou de farsă,
sau cuib de foc mascat de-o piatră arsă,
în care ard povești demult uitate.

E doar o trâncăneală zgomotoasă,
în care ce se-aude nu se vede
de ce-i ce văd în văz și ce se crede
de-o minte râmătoare arătoasă.

Cuvintele, în minte sunt cuvinte,
cu rânduiești mereu rânduitoare,
dar mai ales c-o minte broditoare,
o minte-a minții care, -n minte, minte.

Ea, tot mereu, acolo, -n scăfârlie,
în inimă, -n celule și în sânge,
în râsul care, pus la treabă, plânge,
urzește pas cu pas o strategie.

O strategie-i rodu-înțelepciunii,
celula care-n legea ei trudește,
e creierul ce tace când gândește,
dar, mai ales, e arta-înșelăciunii.

Apare, când se crede că dispare,
căci mintea care-i minte are minte,
își face veacu-n creier și-n cuvinte,
și, când s-a spus ca dispărut, apare.

Dar, uneori, nici iarna nu-i ca vara,
cuvintele se-îmbracă-n noi cuvinte,
și mintea cea de azi e-o altă minte
ce minte și se minte-n toată țara

Precizia-i un joc de-a nimereala,
în profunzimi se află înălțarea,
din ce-i pierdut se naște căutarea
și-n haos se permută rânduiala.

Trăim o vreme-n care focu-îngheață
și gheața-și naște sloiuri în cuptoare,
se frânge zboru-n aripi târătoare,
și seara-și trece noaptea-n dimineată.

Dar, oare, dimineța-i dimineată
când astrul zilei e cu ochii-n ceață?!

București, 12 noiembrie 2025

CÂND RESETAREA CERE RESETARE

Bat clopotarii clopotele-n dungă,
în măgării se măgăresc măgarii,
în țânțării se țânțăresc țânțarii,
iar pungărima-și ține pungă-n pungă.

O pungă-i cum e-n vorbărie sacul,
pe care vorba-l poartă în spinare,
când vorbăreala ține-n buzunare
un car cu fân care-și-ascunde acul.

E-acolo bine-ascuns de-o vremeire,
să nu-l găsească ața niciodată
și, totuși, poate-l va găsi vreodată,
într-un alt timp, o nouă rostuire.

Un timp ce-și poartă spațiu-n buzunare,
într-un concept ce n-a mai fost vreodată,
când un pătrat era-înspîțat în roată
și permanența-n formă umblătoare...

În pungășii se pungișesc pungășii
și-și cară tot ce-au pungășit în pungă,
la ocele de sare să ajungă
și-n ocele se ocnesc, ocnind, ocnașii.

Ocnaș e cel ce-n ocne-și duce viața,
închis cu verbe-n infinitul mare,
între hotare care n-au hotare
și-n noaptea ce-și suprimă dimineța...

Va fi din nou aceeași tâlhărie,
în fruntea lumii-s, mai mereu, tâlharii,
mult mai măgari decât sunt azi măgarii,
și vor visa domnii pe veșnicie.

Nu simt că veșnicia-înseamnă moarte,
sau, chiar de simt, e mult până departe,
când altă viață-n buni și răi ne-împarte,
iar ei n-au timp cu timpul să se poarte...

În tâlhărimi se tâlhăresc tâlharii,
e multă tâlhăreală-n tâlhărimе,
tâlharu-i totdeauna la-înălțime,
cam cum sunt azi în lume cămătarii.

Un cămătar cămătărește totul:
lumina, bezna, banul și ideea,
cămătăria-i mai vicleană ca femeia,
la care ochiul minții pune botul.

Dar câteodată-n nevăzut se-arată
un văz ce n-a văzut că-i la vedere,
setat să-și vadă văzul în tăcere,
printr-un ocean de minte resetată.

Când resetarea cere resetare.
oceanul minții e cu ochii-n soare.

București, 12 noiembrie 2025

NU-S CE-MI SUNT ȘI SUNT CE-MI NU-S

Sunt absent, când sunt prezent
și cu gândul și cu rându-l,
da-s prezent când sunt absent
și cu rându-l și cu gândul.

Sunt sucit ca sucitoarea,
care a creat sucitul
spiralat ca suitoarea,
cea ce-a fost cu mineritul...

Mineritul s-a dus dracul,
precum ziua când e seară,
și-n loc să-și cârpească sacul,
și-a pierdut grâul la moară.

Moara nu-i cu măcinitul,
măcinitu-i altă treabă,
moara-i doar cu croncănitul
și cu treaba care-întreabă.

Asta-o făcea și Socrate,
înțeleptu-întrebărețul,
care le știa pe toate,
precum precupețul prețul.

Iar eu cel plouat de gânduri,
mult prea gol de plinătate,
sunt ieșit demult din rânduri,
dar setat să fac de toate.

Însă tot mi-am pierdut capul
și-s cu creierii-n picioare,
îmi cos ațele cu acul
și-împletesc o consolare.

Soarele tresare noaptea,
noaptea-n zori de zi se lasă,
iar întregu-și cere partea,
partea părții-și cere casă.

Însă casa nu-i acasă,
nici cu ușa, nici cu poarta
s-a setat în altă casă,
și-acum o face pe moarta.

Dacă-i moartă, vrea o cruce,
plus o voce s-o jelească
și s-o ducă unde-o duce
fosta casă părintească.

În această-împrejurare,
nu se termină lucrarea,
tot ce-apare-n tot dispare,
ca în noapte înserarea...

Ia o pauză lucratul,
l-a prea obosit lucrarea
iar același este altul
și-amintirea-i ca uitarea.

Eu, un nimeni presupus,
nu-s ce-mi sunt și sunt ce-mi nu-s.

București, 13 noiembrie 2025

MINTEA CEA DIN URMĂ

Dracii cu toți dracii se ceartă ca dracii,
iar moara stricată nu-ți primește sacii.

Nu-ți macină grâul că-i plecat din țară
și-a găsit acolo moara de afară.

Moara cu de toate, cu covrigi în coadă,
pară mălăiață-n gură să-ți tot cadă.

Și-ți cade tot timpul tot în tot și-n toate,
carul de afară-ți merge fără roate.

Ți-ai lansat urmașii-n zbor peste hotare,
precum păsările-n cheie migratoare.

Casa lor e-acolo, unde cred că-i bine,
țările de-acolo nu-i mai sunt străine.

Țara lor de-acasă nu mai are casă,
este, ca trecutul, în trecut rămasă.

Îți preschimbi esența, limba și cultura,
scopul, orizontul, văzul și măsura.

N-ai plecat de voie, dar acum ești mare,
ți s-a-împlinit visul: ești peste hotare.

Și, în noua-ți țară, faci ce știi mai bine,
slugărești stăpânii și nu uiți de tine.

A venit schimbarea, ești în libertate,
nu mai ești în lanțuri și nici în cetate.

Poți să mergi oriunde, de nimic nu-ți pasă,
unde-ți este bine, acolo-i acasă...

Unde, nu contează-n lumea asta mare,
poți să fii oriunde, unde-i loc sub soare.

Casa ta de-acasă e o casă goală,
ți-ai trimis copiii la o altă școală.

Au și absolvit-o, au o altă soartă,
altă perspectivă și alt loc pe hartă.

Pentru ei înseamnă un nou loc sub soare,
pentru țara-mamă, dezrădăcinare.

Dar când milioane -n lume emigrează,
țara de acasă se depopulează.

Cei din turnul lumii nu se alarmează,
țara părăsită se repopulează.

De-or fi asiatici, africani sau alții,
nu-i nicio problemă, suntem toți ca frații.

Vom fi o grămadă uimitor de mare,
cât decide viziunea novatoare.

Viața însăși e-n continuă mișcare,
când se naște unul, altul sigur moare.

Dar mulțimea lumii nu-i întâmplătoare,
ea-i sub tagma ei de-acum conducătoare.

Cândva erau pe tron zeii și-împărații,
astăzi greii lumii nu se au ca frații.

Bătălia e și azi înverșunată,
roata cărnei nu-i rotundă, ci pătrată.

Tot așa-i și legea cea legiuitoare,
care uită că lumina-i de la soare.

Va fi-închisă lumea-n țarc precum o turmă,
iară mintea-i va fi mintea-i cea din urmă?!

București, 15 noiembrie 2025

DE-A NIMEREALA

E mult prea goală plinătatea
și mult prea plină goliciunea,
e foarte rară-înțelepciunea
și tot mai rea e bunătatea.

O bunătate mult prea bună
își face rău, nu-și face bine,
e-înșelătoare pentru sine
și-și pune coarne, nu cunună.

Dar coarnele-i pot fi podoabă,
pentru a-împunge-i dat cuvântul,
suflatu-n pânze-l face vântul,
iar tu, când stai, te afli-n treabă.

Poate-i mai bună răutatea,
când cu ce-i bine nu se poate,
când apa-n piua ei se zbate
și nu-i dă drept de vot cetatea.

De la ce-i rău pân-la ce-i bine,
e doar un pas cât nesfârșirea,
când ura-i soră cu iubirea,
și plâng furtunile senine.

Se plâng de ploi, se plâng de soare,
se plâng de seceta prea-plină,
și de plecarea ce-o să vină,
în permanența trecătoare.

Pe seama bazelor fluide,
se șes durate temporare,
târâșuri care-ar vrea să zboare
pe cerul pietrelor lichide.

Târâșul, azi, e-o strategie,
ce-n zbor de târâturi se trece,
un duș de foc cu apă rece,
în sedentara noastră veșnicie...

Dar nu contează astea toate,
contează doar ce nu contează,
tot somnul tot la somn visează
și s-ar putea la ce se poate.

Semantemu-și joacă rolul
de stâlp, de jar de rădăcină
de miez de foc și de lumină
de foarte plin ce umple golul.

Sunt toate-n tot și-n fiecare
și fiecare-i tot în toate,
ce nu se poate-n ce se poate
și ce-i posibil, la-întâmplare

Dar, între toate, îndoiala,
chiar dacă nu e fată mare,
e totdeauna cea mai tare,
în legea ei de-a nimereala.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Dar nimereala nu e lege,
e ce-a rămas din ce se-alege.

București, 22 noiembrie 2025

URZITOARE ȘI SUVEICĂ

Sunt ce-mi sunt, la nesfârșit:
și limbut și prea tăcut,
genial și prost făcut
sau folos nefolosit.

De folos nu prea mai sânt,
nici pe față, nici pe dos,
nici modest și nici fălos,
nici strigoi, nici lucru sfânt.

Poate nu mai sunt demult
chiar de știi, chiar de nu știi,
ce-am fost, ce-aș putea să-mi fiu,
prea puțin sau foarte mult.

M-am întors demult pe dos,
căutând în nevăzut
văzu-n care-am tot văzut
nefolosul ca folos.

Am văzut și n-am văzut,
am văzut doar ce-i în văz,
n-am văzut ce-i în nevăz,
nici în văzul ce-a trecut.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Astăzi nu mai este ieri,
ieri e-un astăzi ce-a trecut
din văzut în nevăzut,
din aici în nicăieri...

De demultul de prisos
trece-n multul meu de-acum,
drumuire fără drum,
scop ca scop, fără folos...

În folosul de folos,
pe-un talveg de folosism,
egoismu-i altruism,
nefolos întors pe dos.

Nu mă-întreb ce-aș vrea să știu,
nu sunt tot ce știe tot,
știu ce știu și pot ce pot
și-n ce-am fost și-n ce-am să-mi fiu.

E prea mult sau prea puțin,
e solid sau prea fluid,
mintea-mi bea vreun nelichid
sau ia droguri ce-o întrețin?!

Sunt dinamic și complex,
pur și simplu-n complicat,
infiniț și limitat,
singur, sigur și perplex.

Sunt un dos întors pe dos,
sunt un brav orbecător,
gând cu arma la picior,
sau folos în nefolos.

Nefolosul folosit,
generează plus-folos,
rugăciune-n păcătos
și folos nefolosit.

Mintea mea m-a tot mințit,
chiar de-i, totuși, mintea mea,
iar eu mă încred în ea,
ca lumina-n răsărit.

Mintea n-are-un cod moral,
nici vreo urmă de urmat,
ea-i patroană și argat,
Dumnezeu și tribunal.

Face doar ce știe ea,
tace, scrie și atât,
ține sieși de urât,
și când vrea și când nu vrea.

Ea-i de toate, eu, nimic,
fac mereu ce-mi zice ea,
ea e fum, eu, narghilea,
zbor și cad când mă ridic.

Mie-mi pare dumnezeică,
urzitoarea mea suveică.

București, 26 noiembrie 2025

AZI, PROSTIA-I GENIALĂ?!...

Frumusețile-s urâte,
urâtenia-i frumoasă,
casa nu mai e acasă,
impostoarele-s vârate.

Vârătoarele-s incluse
peste tot unde vor ele,
în gunoaie, în castele
și-n maidanele sus-puse.

Iar sus-punerea-i puterea,
din mizeria ce poate
să se infiltreze-n toate,
dominând vocal tăcerea.

Doar tăcerea-i azi limbută,
vorbăria-i traistă goală,
în scursura-i triumfală,
din prostia absolută.

Proștii lumii-s, azi, savanții,
cei cu creierii-n picioare,
și cu mintea-n strâmbătoare,
uriași ca elefanții.

Doctori în prostocrație,
politruci la nimereală,
tehnocrați în vorba goală
mahări în democrație.

Sunt cusuți la patru ace,
plini de ei ca gogomanii,
șmecherași, precum golani,
ocupați cu n-au ce face.

Sunt un soi de brambureală,
programați, cu dărnicie,
savantlâci în rem să-și fie,
în efectul de spoială.

Guralivi și cască gură,
agresivi precum ajunsul,
mai de râs decât e plânsul,
fără văz, fără măsură...

Dar le place, -n sus, să vadă,
de prea-sus ce-înseamnă susul,
dus-întorsul și sub-dusul,
și prostia la paradă.

Susu-i jos cu pălăria,
josu-i susu-întors pe dos,
fala-i prostul ei fălos,
prea-curată-i murdăria.

Curățenia-i murdară,
într-un val de murdărie
cu cravată și chelie,
în lăuntrul dat afară.

Mult prea tristă-i veselia,
-n văz de țară ca afară,
câinii cântă, porcul zboară,
și-i tot goală scăfârlia.

Nimenii sunt la putere,
iar puterea-i neputere
umilință și durere,
resemnare și tăcere.

Dar tăcerea-i vorbărie,
nou slogan, aceeași rugă,
alte strategii de slugă,
vis de foc în ghețarie.

Mintea-i pusă la-îndoială,
unde-i minte-i și prostie,
dar prostia, astăzi, știe
să devină colosală.

În această brambureală,
azi, prostia-i genială?!...

București, 30 noiembrie 2025

RĂTĂCIND PRIN INFINIT

Fostul fost, demult s-a dus,
cu ce-a fost, cu ce s-a spus...

Nu-s ce-am fost, nici ce-am făcut,
ieri e-un azi care-a trecut.

Nu sunt ou în cuib de cuc,
făt frumos, nici eunuc.

Nu sunt trântorul din stup,
nu-s nici haită-n ochi de lup.

Nu sunt nici cel care-am fost,
sunt doar rost într-un alt rost.

Nu-s tăcerea din cuvânt,
nu-s nici spusa spusă-n vânt.

Nu-s soldat în viitor,
sunt cu arma la picior.

Arma mea s-a transferat,
în ce-am fost, în ce-am durat.

Are gloanțele-înapoi,
în uitările din noi.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Și chiar dacă n-am uitat,
florile s-au scuturat.

Am rămas un simplu fost,
fără rol și fără post...

Iar acum sunt cel de-acum,
alpinist pe-un stâlp de fum.

Cățărat pe-un meterez,
vis pe care-l tot visez...

Nu port raniță, nici pușcă,
nu sunt pușcă ce împușcă.

Nu sunt prof la vreo școală,
nici stilou fără cerneală.

Nu sunt pix, nici pixuire,
nici poveste de iubire.

Nu sunt fluier, nici cimpoi,
nici furnică-n mușuroi.

Nu sunt cratimă uitată,
nu-s nici virgulă ingrată.

Nu sunt mut, nu sunt limbut,
nu sunt nici anacolut.

Nu-s formulă de-învățat,
nici vreun zmeu de înălțat.

Gheorghe Văduva

Nu-s latrină, nici parfum,
mai sunt doar ce-mi sunt acum.

Sunt copac ce încă-i viu,
într-o oază din pustiu...

Mă extrag din cel ce-am fost,
fără sens și fără rost.

Chiar dacă mai știu ce știu,
tot ce știu e azi pustiu.

Un finit îmbătrânit,
rătăcind prin infinit.

București, 30 noiembrie 2025

PLIN PREA PLIN DE-ATÂTA GOL

Suntem mult prea-plini de goluri, golu-i plinul supraplin,
fără goliciunea asta, nu murim, nici nu trăim,
mințile-s mămici de goluri, fără goluri nu plutim,
asta-i noua noastră eră cu cer gol și nor senin.

Azi ne-învață noua eră un alt mod de-a deveni,
acceptând totul de-a gata, scurt, eteric și concis,
căci IA-ua știe totul, mult mai clar și mai precis,
ea-i ideea genială de-a pleca și de-a veni.

Uitătura-n era asta trece-n ochi nevăzători,
iar vederea nu mai vede, mai nimic nu-i de văzut,
vremea de văzut cu ochii trece-încet în nevăzut,
orbii-s ochii ei de noapte, văzu-i doar copil din flori.

Văzu-n nevedere, astăzi, este-un văz întunecat,
un ochean ce-și vede văzul printr-un ochi de periscop,
redeschis de-o viziune-n ochiul noului potop,
din lumina stinsă-a nopții-n care ziua s-a-înecat.

S-a-înecat, s-a stins și, gata, ziua-n noapte a murit,
văzul nu mai are drepturi, le-a pierdut într-un război,
în războiul devenirii-n care-învinșii suntem noi,
iar lumina rogvaivă-n bezna nopții s-a topit...

Universu-i gheață neagră, stelele provin din foc,
numai focul e lumină, finitate-n infinit,
care fâlfâie și trece în alt foc, refolosit,
ce plasează infinitul într-un loc fără noroc.

Ne-însorim în spațiul negru, ne-ancorăm cu ochii-n cer,
noaptea ne privim în stele, ziua-n soarele văzut,
ochii ne sunt văz de ziuă, gându-i văz în nevăzut,
văzul nopții-i văz în stele, stelele la ziuă pier...

Ne aprindem și ne stingem, ca un foc ce arde-n vânt,
ca mai tot ce viețuiește, ce-a trăit și ce-a murit,
ca un gând ce se gândește, ca o floare ce-a-înflorit
ca ideea care trece, ca lumina din cuvânt.

Însă, uneori, lumina n-are drept de luminat,
luminarea nu-i ideea agreată la palat,
nu e nici inteligența de la pomul lăudat,
iară mintea de pe urmă nu mai vede ce-a uitat.

Unde-i minte-i și prostie, unde-i cinste sunt și hoți,
suntem toți așa cum suntem, unii-s genii, alții-s proști,
unii-s inși la patru ace, alții-s actuali sau foști,
sunt de toate-n lumea asta și ca lumea suntem toți.

Suntem goi ca plinătatea care face pact cu noi
și restrânși ca infinitul care n-are niciun sens,
univoci ca unitatea dintr-o lipsă de consens,
iar prostia-i goliciunea din preaplînul celor goi.

Ne tot ducem unde-i bine și ajungem unde-i rău,
rău-i binele din alții ce-s de fapt răufăcători,
infinitul n-are tată, e-un finit născut din flori,
care crede că e-n sine un alt eu din eul său...

Pe drumeaguri reciclate este însă mult nămol,
dar, în mințile nemiștii, plinu-i plin de-atâta gol.

București, 01 decembrie 2025

PLOAIE FĂRĂ NORI

E-un miez de foc în jocul infernal
și-un foc pe rug în lumile de jar,
cu paltin de viori și frunze de stejar,
într-un cuvânt pe post de general.

Dar generalul nu mai e ce-a fost,
ca fost un fost, e-un nimeni în prezent,
de-i actual e-un azi neconcludent,
și, uneori, un rost fără de rost...

Cuvântul, azi, e mult mai fost ca ieri,
un mai nimic pe post de supra-om,
un supra-om ce-și caută un pom
și un reper de bază-n nicăieri.

Se fuge azi ca naiba de cuvânt,
cuvântul-luat mai mult ca ronrăit,
sau ca semnal din cyber circuit
ce leagă cerul vorbei de pământ.

Scurtările-au trecut la prescurtări,
vorbesc doar în foneme orice text,
din vorbe se aruncă textul leșt,
iar semantemele scot fum pe nări.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

La cei ce vin e mult prea multă grabă,
cei tineri trec pe scurt, la majorat,
c-un mix vocal vorbit și respirat,
și c-un mirat în semnul care-întreabă.

Vorbirile se joacă în miuțe,
e-un cod verbal pe scurt într-un vorbit,
scurtările par perle-n circuit,
esența-și doarme somnul în sticlucе.

Aceasta-i școala vorbei viitoare,
în vorba înghețată-n circuit,
iar gheața e imună la iubit,
iubirea care-îngheață, sigur, moare.

Și totuși vorbăria-i încă vie,
în parlament, pe sticlă, la palat,
oriunde-i un ciolan de apucat,
acolo-i cea mai tâmpă vorbărie.

Cel ce știe face, nu vorbește,
vorba fără treabă-i vorbărie,
vorbăria nu e meserie,
-n meserie, vorba se trudește.

Toți știu asta, chiar și-începătorii,
-n vorba multă, -i multă sărăcie,
boala vorbei goale-i vorbărie,
iar în cerul gurii nu se-adună norii.

În super-grei se troglodesc ajunșii,
cu verbe re-gonflate-n fără cap,
cu boi în jug la car fără proțap
și c-un bârlog unde sunt unși sus-pușii.

Au apărut cei trași din pălărie,
cu vervă, vorbă multă și tupeu,
ce-și fac din flecăreală Prometeu
și ard într-un nou ev de... vorbărie.

Pe-un vorbărit hibrid, născut din flori,
n-ai cum s-auzi o ploaie fără nori.

București, 6 decembrie 2025

UNDE, CUM ȘI CÂND... ?!

Cum și-îngroapă urșii ursul
și maimuțele, maimuțul,
cum își ceartă struții struțul
și parcurgerea, parcursul?!...

Cum o iau munții la vale
cu ghețarii-între zăbale,
și cu vorba-n vorbe goale
ca durerile de șale?!

Cei ce știu n-au cum să știe
cum devremele-întârzie,
și cum moartea-i, de drept, vie,
nici cum foștii vor să fie.

Ideile fac ideea,
epopiștii, epopeea,
epopeea, odiseea
și femeile, femeia !?

Durii se dedau de-a dura,
zgurăriile, de-a zgura,
turnăriile, de-a tura
și iubirile, de-a ura?!

Ura-i monstru de iubire,
știitură de neștire,
moarte vie-n nemurire,
mort pe rug de fericire.

Fericirea-i neputință,
îmbrăcată-n necuviință,
în blazare și neștiință,
ca plăcerea-n suferință.

Cel în drept e-n drept să fie
știutor în drept să știe
ce se-întâmplă pe moșie,
la palat și-n coșmelie.

Chiar de e sau nu pilos,
nici bolnav, nici sănătos,
prea urât, sau prea frumos,
are drept la os de ros.

Toți piloșii-și pilesc pila,
filele-și filează fila
nemiloșii-și fură mila
și căciulile, căciula.

Generali sunt generalii,
căprăroși sunt caporalii,
puși în corzi sunt genialii,
la butoane-s tot șacalii.

Păsului, de-i păs, nu-i pasă
dacă boala-i sănătoasă,
el așteaptă doar să-i iasă
elixirul din angoasă.

Când e vorba de câștiguri, se întreabă-îngurgitând:
unde, cum, cam ce, cu ce, cam cât și când ?!

București, 9 decembrie 2025

AMURGIRI DE ZORI

Amurgul, azi, în starea lui de amurgire,
dator la zi, la vocea lumii și la șoapte,
c-un viitor limbut configurat de noapte,
e-n drept de drept la o poveste de iubire.

Iubirea-i peste tot, în haina ei frumoasă,
o modă de model durat de galaxie,
în care orice clipă-ajunge veșnicie,
iar veșnicia-înseamnă noapte-întunecoasă .

Amurgul amurgește-n fiecare floare,
când cerul stinge ziua și aprinde noaptea,
lumina nopții își deschide-n beznă cartea,
iar steaua zilei trece-n altă luminare.

Lumina lumii-i azi în lume-întunecare,
aici și-acum, în noi, de noi cât mai departe,
în vremea care, azi, în buni și răi ne-împarte,
în cod secret de permanență trecătoare.

Oricare noapte, -n noapte, tot la zi visează,
căci noaptea-n ziua nopții-i paradis de vise,
în timp ce, în amurgul stelelor aprinse,
e o lumină care nu mai luminează...

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Tot batem palma cu amurgul care trece,
cu o noapte, zi de zi, suntem mereu datori,
în geană-i gena aceloră făcuți din flori
și ne-îmbătăm, de când ne știm, cu apă rece.

Dar apa rece, -n lumea ei, și ea se-îmbată,
și iese -n zori, împleticindu-se -n izvoare,
când noaptea minții a rămas cu ochii-n soare,
iar soarele, ca foc, nu-i apă niciodată.

O noapte-a minții, -n minte, n-are strop de minte
și nu se duce-n ziua nopții la culcare,
ea-i tot mereu, în noaptea ei netrecătoare,
activă în prostii, zadarnică-n cuvinte.

Prostia minții, azi, se crede demiurgul,
a ars pe rugul nopții soarele-răsare,
a condamnat lumina minții la-închistare,
și-a confiscat, în zori, nerăsărit, amurgul.

Și, totuși, noaptea minții doarme-n ziua nopții,
cu soarele într-un zăvor de libertate,
cu libertatea într-un spirit de cetate,
cu cheia casei amurgită-n fața porții.

În bezna luminoasă-a redeschis dosare,
a pus o noapte, -n creier, temnicer la minte,
un malaxor de î-uri, ministru la cuvinte
și un cuvânt de dulce în ocele de sare.

Glosarul verbivor cu verbe verbuite,
se-ascunde într-un soft cu zile prăfuite,
ce-așteaptă noaptea -n alb cu stele însorite,
în spiritul de-amurg, cu vorbe amurgite,

Ca să-și vorbească, în ce vor, cu demnitate,
cuvintele ce mor se cer resuscitate,
și-apoi, în alte formatări reformatate,
să fie soare, de-a IA-ua, în cetate.

Dar soarele-n IA-ua lui multipolară
nu-i demnitar uituc, nu e nici pierde vară,
e tot un fel sine, -n semeni și în țară,
focar în ignifug, în case și pe-afară.

Să ardă lumea, de se-aprinde-n lume focul,
să nu dispară însă-n oameni iarmarocul!

București, 13 decembrie 2025

O LEGE-N LEGEA EI E LEGE...

Se lasă noaptea minții-n plină zi cu soare,
când nu e nici amurg, când nu e nici eclipsă,
când nu se-anunță nici c-ar fi apocalipsă
și nici că somnul minții doarme din picioare.

E drept că somnul minții -i treaz de ziua nopții,
și-și doarme-n tihnă noaptea-n petele solare,
cum doarme-n noaptea noastră calul în picioare,
și câinele de pază lângă stâlpul porții.

Desigur, noaptea minții-și are legea-n lege,
o lege de subsol, profund aeriană,
ce vine dintr-o perspectivă subterană
în care legea-lege-i lege și nelege.

O minte-a minții, -n noaptea minții, ia aminte
că orice minte-a minții, -n somnul ei, visează
la un format de lege care promovează,
prin tot ce nu contează, legea în cuvinte.

Dar mintea minții nu-i patron de vorbărie,
nu este nici tăcere-n vorbă absolută
ce-ascunde-un văz, văzut în formă nevăzută,
dîn turnu-i multi-văz numit orbecărie.

O minte-a minții-i mai presus de noaptea minții,
ea n-are zi, nici noapte și nici vreme rece,
nu are normă-întreagă-n timpul care trece,
nici nu se-îngrijorează c-o blestemă sfinții.

Dar noaptea minții nu e totuși somnul minții,
o minte care-i minte și când doarme-i trează,
în miez de zi și-n noapte, la cai verzi visează
și nu contează dracii, oamenii, nici sfinții.

Contează doar ce-n ochiul nopții nu contează,
vederea-n albul rogvaiv nu-i la vedere,
un ochi al nopții vede soarele-n tăcere,
atunci când astrul zilei în alt somn visează.

O minte-a minții -i tot așa cu mintea-mamă ,
ereditatea minții-i tot ereditare,
o minte, -n caracter,-i la fel cu cel ce-o are,
iar asta, -n orice grai, tot sincronism se cheamă.

Deci mintea minții care are-n sine minte,
e tot la fel cu sine-n fapte și-n cuvinte.

București, 21 decembrie 2025

MÂNĂRIE

Tot mai mereu ne luăm c-un sloi de mână,
ca niște fraieri care-și țin de șase,
ca sfințirimea-n treburi păcătoase,
din care mai nimic n-o să rămână.

Căci toate trec, așa e-n lumea vie,
tot ce apare face vânt și trece,
dogoarea verii trece-n toamna rece,
iar clipa cea perfectă întârzie.

Chiar de-i aici și nu în altă parte,
e foarte greu s-o vezi, când nu se vede,
nu-i văz, nu-i crez, nu-i fir de iarbă verde,
e doar un infinit văzut departe...

Trăiește-ți clipa, n-o lăsa să treacă,
doar clipa ne rămâne, timpul trece,
la Polul Nord e vânt și vreme rece,
în eul eu, rămânerea nu pleacă...

Când bate-n gând gândirea secetoasă
și-n eul său e iar pustietate,
pustiu-i doar pustiu, nu libertate,
iar libertatea nu e păcătoasă.

Nu e profundă, nici nelimitată,
nu-i infinită, nu e lineară,
nu-i rătăcitul dintr-un pierde vară,
e existență strict determinată...

Ești liber să gândești la cele sfinte,
atribuindu-le, cum vrei, păcate,
poți transforma bordeiele-n palate
și, prin tăceri, poți formata cuvinte.

Poți face-n gând o mie de păcate,
sau eroisme-n patrafir de frică,
din Ursa Mare, una foarte mică
și, din nimicuri, lucruri așezate...

Poți spune-n gând cam tot ce-ți vine-n gură,
blesteme, -înjurături și vorbe grele,
căci gândul nu-i gândire -între zăbrele,
e, uneori, doar lipsă de măsură.

Păcătoșirea nu e vinovată
de vina care n-are nicio vină,
mereu apare-o pată pe retină,
într-o gândire-atât de-îngândurată...

Un neuron de rînd, prin ochi, nu vede,
și-n văzul mănăriei creierul nu crede...

București, 22 decembrie 2025

PROSTIA-I TOTDEAUNA FERICITĂ

Prea tristă-i amintirea ponosită,
rămasă dintr-o vreme ce n-apune,
când vorba era lege-n ce se spune,
iar spusa, o răscruce răstignită.

S-o vadă tot cuvântul care crede
că lumea-i o mulțime de cuvinte
și-o vorbă, -n care vorbele sunt sfinte,
când și auzul, prin cuvinte, vede.

Dar timpul, prin uitare, nivelează
trecutul, gândul, cerul și pământul,
în necuvânt, vorbește, azi, cuvântul,
și-n amintiri, prezentul memorează.

Dar vorba-n oameni-i totdeauna vorbă,
deși e trecătoare, ea durează,
ea-i bate-palma-n ce ce-i drept contează,
ca vorbă, demnitate și onoare.

O vorbă nu-și ia nasul la purtare,
în vorbărie, vorba nu se-încrede,
ea bate palma doar atunci când vede,
în ce se vede, cinste și onoare.

E drept că azi e ce n-a fost să fie,
minciuna-i mult mai sus ca adevărul,
dispare-încet, dar sigur, caracterul
și mintea-și ia licența în prostie.

S-a strategit și mintea de pe urmă,
căci strategia-i azi neuronală,
e-un ciber-boss de plinătate goală,
ciobănit de spiritul de turmă.

Cioban neuronal e prostovanul,
ajuns cu noua lege la butoane,
cu farsori buni la toate și cucoane
și cu dulăi ce-au regăsit ciolanul.

Iar vorba înțeleaptă din limbaj dispare,
prostocrația nu-i înțelepciune,
prostia la butoane nu-i minune,
ci doar o vorbărie-îngrozitoare.

Iar vorbăria, -n vorbă, rău mai doare,
când calcă cinic vorbele-n picioare.

București, 27 decembrie 2025

DE ZIUA MEA

De ziua mea, mă doare un cuvânt,
mă doare prostul chiar de ziua mea,
când fumul mă fumează-n narghilea
și-mi umple cerul vorbelor cu vânt.

Un alt cuvânt se-îmbracă-n necuvânt
și bate toaca-n verbele de lut
din care născătoarea m-a născut
cu libertatea morilor de vânt.

Și, totuși, el se crede fericit,
în libertatea-n care n-a ajuns,
ca verbu-n care timpul s-a ascuns
și mai trăiește-n el ca nemurit.

Un fost cuvânt e iarăși ce-o mai vrea,
un altul intră-n vrie pe laptop,
ca apa vie-n marele potop
și nu știu de mai iese viu din ea.

Iar viii sunt cu viile cuplați
și nasc cuvinte magice din flori
clocite pe furate-n cuib de ciori
și-apoi în ochii vorbeii nestemați...

Luminile din rai sunt sus, pe cer,
iar iadu-i piromanul ignifug,
ce pune cerul gurilor pe rug
înzăvorât în porțile-i de fier...

Pe cerul lumii trece-n zbor o stea,
în slalom printre beznele din rug,
crescută din focarul ignifug,
când bate-un vânt cu verbe-n fraza mea.

Și-n vorbă de vorbire mă feresc,
ca dracul de tămâie tămâiat,
în care dedesubtul s-a-înălțat
ca sub-pământul în format ceresc.

De ziua mea, mă plimb printr-un tronson,
dintr-o rețea ce s-a-înecat c-un nod,
când talpa minții s-a suit în pod
și podul s-a-înecat c-un neuron.

De ziua mea, de mine, habar n-am,
nu știu când m-am născut cu-adevărat,
nici când botezul meu m-a botezat,
nici când, pe limba mea, plângând, râdeam.

Mai râd și-acum, că râsul nu-i oprit,
în vremea când scumpirea s-a scumpit
și curcubeu-n negru s-a vopsit,
iar porțile pe cer s-au răstignit...

De ziua mea, mă răstignesc și eu
pe-un alter-ego, eu din eul meu.

București, 12 ianuarie 2026

ETERNUL CEL ETERN...

E complicat să afli cine-ți ești,
da-i și mai greu din somn să te trezești
și-n ochii-ți somnuroși să te privești
să afli de ești mort sau mai trăiești.

Dacă ești mort, nu ai niciun păcat,
păcatele-s afară din sicriu,
în timp ce tu, ca mort, ești alter viu
și-n altă libertate-încorsetat.

Dar libertatea-i tot ceva abstract,
cum este, spre exemplu, un cuvânt,
sau cerul ca umbrelă la pământ
și inima-n halatul de infarct.

A fi să fii biped între bipezi
e, poate, mult prea mult sau prea puțin,
ca țuica fiartă, -într-un pahar cu vin,
sau ca nevăzu-n văz, când nu mai vezi.

Dar văzul și nevăzul trec și vin,
când ochii neuronici văd în lut
deschiderea luminii ce-a trecut,
prin norii de furtună, -n cer senin.

Arzimile arzânde ard și mor,
există-n piatră lavă și vulcani,
eternitate-n vânt și-n bolovani,
și-n lumea asta patimă și dor...

Nu toate sunt mereu așa cum par,
dar toate sunt într-un hai hui etern,
ca iadu-n rai, ca raiul în infern,
ca marea permanentă în zadar.

Nici albul, în esența lui, nu-i pur,
e doar efect de spectru concentrat,
în care rogvaiv-ul s-a mascat
ca foc în alb al iernilor din jur.

Tot ce există poartă-n sine tot,
un univers în toate concentrat,
o concentrare-n totul dispersat
un infinit, o lume, un robot...

Ne robotim în spectrul rogvaiv,
în care tot mereu ne-am regrupat,
ca-absolutu-n spațiul ordonat,
chiar dacă absolutu-i relativ.

Ca lucrători cu ziua la-înnoptat,
mereu înfurtunați, zi după zi,
ne-am transferat, cu verbul a urzi,
în zilieri de noapte la-îndurat.

Așa, precum în cer și pe pământ,
ne trecem precum trecerea din veac,
din nor în nor, plouați și fără leac,
în gând, în viață, -n soartă, în cuvânt.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Au spus-o zeii care n-au cuvânt,
au plâns-o norii care plâng prin ploii,
au spus-o apele ce curg prin noi,
au spus-o-n vânturi morile de vânt.

Acum, aici, o spun tăcând și eu,
cu gând pe gând și ochi de curcubeu.

București, 18 ianuarie 2026

DINȚI DE LAPTE FĂRĂ GURĂ

N-aș vrea să fiu ce-am fost sau n-am mai fost,
la vremea când eram cam peste tot,
când mai credeam că pot să fiu ce pot
și m-acceptam ca șef pe orice post.

Chiar și la postul bine ocupat
de-un altul mult mai tare în dosar,
eu nu visam, ca prostul, în zadar,
ci căutam o sapă de săpat.

Eram ce nu eram, prezent-absent,
de postul avea șef, mă vream titrat,
un prof c-un titlu lung și-un doctorat
sau băgător de seamă-n parlament.

Să fiu acolo, sus, cu nasu-n vânt,
cu mâna mea de mână să mă țin
mereu mai-multul vine din puțin,
puținul face multul pe pământ.

Să fiu plăcut, când sunt lingușitor,
să mă fac mic, când vreau să mă strecor,
să fiu la fix cu ochiul în vizor,
să mă lipesc ca ața de mosor.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

De gura lumii n-am vorbit cu ea,
și nici c-un purtător de vorbărit,
cu colți de lapte din veninărit,
din cei atât de mulți din lumea mea.

Eram atunci ce știu și azi să fiu,
un fel de-a fi acasă rătăcit,
ca un apus de soare-n răsărit
și-o oază de deșert într-un pustiu.

De fapt, eram la fel cu ce eram:
un nimeni printre nimenii din flori,
născut să văd perfect, ca noaptea-n zori,
și să orbesc, la ziuă, când vedeam.

De-s răsărit, apus sau ce-oi mai vrea,
un individ, un tot sau un de-tot,
neputincios ce cred că tot mai pot,
cuvânt purtat pe dos de vorba mea.

Arunc cu mine însumi într-un zid
nezidiform, taifunic verbivor,
sunt dezertor cu arma la picior,
prea gol de mult prea plinul meu de vid.

Și chiar de-ar fi din haos să m-adun,
pe-o brână de-auroră-n cod cernit,
c-un aer de hai hui la hăituit,
tot n-aș avea eu mie ce să-mi spun.

În mintea mea, mai mult ca Dumnezeu,
eram infinitate-n nesfârșit,
mulțime vidă-n vidul infinit
și carpe diem în momentul meu.

Vedeam ce-n nevedere revedeam,
un văz văzut mereu în nevăzut,
un crez în care nu m-am încrezut
și-un nedorit din ce, de fapt, doream.

Credeam în dinozauri resetați
ieșiți din dinți de lapte-n colți plombați.

București, 22 ianuarie 2026

STEAUA PLOII

Ploua atent, ploua mărunț,
ploua cum plouă de-obicei
cu paradigme și idei,
cu tâmple-n alb și păr cărunt.

Ploua cu ochi înlăcrimați,
ploua cu stele și ninsori,
ploua cu noapțile din zori,
în cei ce-au fost, în cei plecați.

Ploua pe sensul interzis,
ploua în cod portocaliu
în lumea bună și-n pustiu
și-n iadul ei din paradis.

Tot paradisul e prea plin
de mult prea-plinul lui din gol,
cum este drumul de nămol
și norul alb de cer senin.

Cum este soarele cu dinți
când latră liniștit la nori,
cum sunt odraslele din flori,
cum sunt rebelele cumiști.

Cum sunt visările de ieri
în toate nopțile de azi,
cum sunt durerile când cazi
în hăul lor de nicăieri.

Dar ploaia n-are timp de vis,
de vis n-au vreme cei plouați,
nici cei de ploaie alungați
ci doar cei scoși din paradis...

E timp frumos de vreme rea
și vreme rea de timp frumos,
se-întoarce ce-i frumos pe dos
când ușurința- foarte grea.

Dar ploaia s-a trezit din vis,
uitând de oful ei frumos,
esența nu s-a întors pe dos
și fapta ploii s-a prescris.

Și, totuși, ploaia nu cădea,
nici infernal, nici potolit,
nici ca un gând neliniștit,
nici ca speranța dintr-o stea.

Ploua doar visul ei din flori,
când steaua i-a apus în zori.

București 01 februarie 2026

CU PREA-DEPARTELE LA URMĂ...

Cu prea-departele-înainte,
cu prea-înaintele-înapoi,
ne zbatem să trăim ca noi
în gând, în suflet, în cuvinte.

Să fim, cum suntem fiecare,
hamali purtând, ca prima oară,
imensa timpului povară
dintr-o idee-înrobitoare.

Idei sunt multe și de toate,
în orice tîgvă gînditoare,
de tipul petelor din soare,
în a putea ce nu se poate.

Dar ținem drumul unde-o duce,
drum spre de-demultul de cîndva,
mai nimic uitat pe undeva
și rătăcit în vreo răscruce.

Răscrucile sunt tot de toate,
cu stele reci din focuri stinse
și cu focare necuprinse
din a putea ce nu se poate.

Ne duc unde ne-o duce capul,
doar el le face, el le trage,
e vremea când cuvântul rage
și capul și-a-pierdut port-capul...

În rotunjimi siliconate,
se cuibărește astăzi cercul,
aleargă hipersonic melcul,
și bate vântul în cetate.

Cetățile sunt azi ca vântul:
aeriane și sumare,
în noi formate migratoare,
ce poartă-n îit cuvântul...

...A fost odată, ca tot fostul,
o lătrătură-într-o cușcă,
care mai latră, dar nu mușcă,
dar astăzi nu-și mai află rostul.

S-a prea tocit de vorbărie,
ca tigvele din silicoane,
IA-ua-i astăzi la butoane
și face legea-n căprărie.

O lege care legiuiește
aceeași și aceeași lege,
de care praful ce se-alege
și prețul care se... plătește

Azi, la timonă, sunt acarii,
în scăfârlii, oportuniștii,
la expertiză, habarniștii
iar mocirliți sunt cărturarii.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Nici cărturari n-o să mai fie,
căci cărțile sunt desuete,
voluminoase, indiscrete
și cu prea multă vorbărie.

E vorbărie multă-n turmă,
cu prea-departele la urmă.

București, 08 februarie 2026

LABIRINTUIREA CUVINTELOR

Aleg, prin labirint, o scurtătură:
cuvânt tăcut care tot dă din gură.

Ar trebui trimis la reciclare,
dar n-are notă bună la purtare.

Chiar și atunci când conformist se poartă,
e greu să aibă acces la-Înalta Poartă.

Înalta poartă-i ultra-supremistă,
mai sus ca o cetate CeCeRistă

Cuvintele-s făcute să vorbească,
tăcerea e făcută să dosească.

Tăcerea se ascunde-n vorbărie,
vocala-n vorbărie-i sărăcie.

De fapt, cuvântul tace, când vorbește,
și spune mult când vorba nu-l oprește...

Când câinele mult latră, nu mai mușcă,
iar când nu latră, doarme trist în cușcă.

De n-are cușcă, doarme prin grădină,
și latră la un gând cu lună plină.

Îmi spun mereu că tace, când vorbește,
de fapt, el doar recită, nu gândește.

E foarte greu să te ascunzi prin ele,
când te-ai născut patron de vorbe grele.

Într-un vacarm de vorbării vopsite,
cuvintele-s tăceri neprețuite.

Tăcerea din cuvânt e aur pur,
când vorbele fac liniște-împrejur.

E vremea când cuvintele gândesc
și gândurile-n vis se izbândesc.

Când ochii în tăcere se privesc,
vorbirile în liniște-și vorbesc.

E mult prea mult, dar multu-i prea puțin,
când vorbele cu îi-uri se susțin...

Iar purtătorul lor e port samar,
cum e pentru insecte-un insectar...

În haosul cu verbe, verbul tace,
iar eul că-înțelege se preface.

Te dai la mine, eule nătâng,
când eu, de tine, mă feresc și plâng...

Gheorghe Văduva

O vreme ticăloasă și barbară,
îmi spune că, la iarnă, va fi vară.

Voi înota, stil liber, prin nămeți,
cu vara-înfofolită-n șapte vieți.

Din șapte, numai una are oase,
iar toate cele șase-i țin de șase.

București, 11 februarie 2026

OS DE ROS LA DATORIE...

Văzul văzului să-și fie
ochi în mintea de pe urmă,
lup văzut cioban de turmă,
os de ros la datorie.

Veșnicia-i singulară,
unică și infinită,
liberă și priponită
de-o nelege oculară.

N-are vreme, n-are minte,
nici proptele să nu cadă,
nici ochean setat să vadă
de-a-îndărătul înainte.

Mintea-i orb pe veșnicie,
luminat de-un foc de paie,
cu jaru-n burduf de oaie
care-i arde-n scăfârlie.

E tăcută, când vorbește
și, când nu vorbește, face,
vorbăria-n minte tace,
sau vorbește pe muțește

Veșnicia n-are moarte,
e-un nimic fără mișcare,
fără vreme, fără soare,
întreg, infinit și parte...

Mintea nu-i ține de șase
șansei de-a-și fura căciula,
nici nu face pe fudula
în castelul ei de oase.

Nu-i otheadă-n uitătură,
nici poveste de iubire,
nu-i monahă-n mânăstire,
nici cuvânt colțos cu gură.

Uitătura-n stare pură
n-are creierii în coapse,
nici picioare la sinapse
și nici cer în bățatură.

Ochiul minții orbitoare
n-are seceră ca luna,
iar când bântuie furtuna,
tună-n ochelari pe soare.

În sinistra-i simfonie,
plânsului să rădă-i vine,
răului îi face bine
haosul din armonie...

În războiul lui, cuvântul
își ia scrisul ca armură,
iar pe cerul lui din gură,
în război se zbate vântul...

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Vânt, furtună și zăpadă
creier cu sinapse-n cușcă,
lătrătură ce nu mușcă,
văz văzut ce n-o să vadă...

Tot ce-a fost o să tot fie
os de ros la datorie.

București, 12 februarie 2026

VERVE-N VERVĂRIE

E greu să nu te vezi ca tot-văzutul,
când văzul lumii vede tot ce-a fost,
cu ochii în văzutul pe de rost,
în care-i, cu credință, necrezutul.

De ce să vezi ce nu mai e văzutul,
de ce să crezi c-ai mai putea vedea
un crez de necrezut ce mai credea
că însuși mult prea susu-i decăzutul?!

N-ai cum să-i dai acum un coș de flori
și nici să-l preamărești clar văzător,
când însuși clar-văzutu-i muritor
ca visul ce închide ochii-n zori...

Dar ochii văzului nu-s la vedere,
izvorul lor e-o stea numită Soare,
lumina nu-i produsă la-întâmplare,
ci-n rogvaivul soarelui-putere.

Aproapele-i, adesea, prea departe,
în viziunea rece și neclară
din haosul produs de rânduială
de care paradoxul ne desparte.

Și, totuși, se-nfiripă-un dor de ducă,
de un trecut ce n-are chef să treacă,
de o plecare care nu mai pleacă,
de-o clipă din memoria uitucă...

Se bat, pe văz, lumini și cimitire,
cu șpangi de lemn și-un nevăzut cu har,
c-un Prometeu cu focu-n buzunar,
sub clipe ancorate-n nesfârșire.

A vrut să fie țeapă pentru toți,
dar toți s-au profilat în mai-niciunul
și s-au mascat în nimeni, toți ca unul,
savantoizi, nimicniceni și hoți.

E-învălmășeală-n lumea bulucită
de capete-n călcâie dezosate
și de tornade în capete pătrate,
de ură cu iubire-îmbrobodită...

E multă vreme-n vremea fără vreme,
de când s-a declanșat, pe rug, potopul,
și-au nins, în jungla minții, cu laptopul,
blesteme sfinte, visuri și poeme.

Poemele-s smintite de manele,
manelele fac legea în palate,
palatele-s gunoaie reciclate
de legea libertății cu zăbrele...

Restaurarea-i boală și măsură,
ce-aruncă patrimoniu-n brambureală
și brambureala-n ordinea statală,
din actuala noastră făcătură.

Dar dincolo de dincolo-i nimicul,
plus focul sacru dintr-o lumânare,
în care arde-o clipă arzătoare
din sensu-n contrasens cu-atot-nimicul.

Restaurăm, vexați, o păruială
de verve-n vervăria cea mai goală.

București, 16 februarie 2026

OS PE VEȘNICIE...

Dacă-ar fi să nu-ți mai fie
dor de mintea-ți de pe urmă
și de spiritul de turmă,
ai fi os pe veșnicie.

Os cu ochi făcut să-și vadă
haina lui din carne crudă,
precum omul-paparudă
curtezând ploaia să cadă.

Os din os, la datorie,
zi și noapte în picioare,
fără noapte, fără soare,
os de drept, fără simbrie.

Veșnicia-i singulară,
unică și infinită,
liberă și ne-îngrădită
nici de sine, nici de-afară.

Os din os de vertebrae
și de viață și de moarte,
și aici și-n altă parte,
os cu mâinile curate.

N-are vreme, n-are minte,
nici proptele să nu cadă,
nici ochean dispus să vadă
dindărătul dinainte.

În tăceri și în cuvinte,
osul tace, când vorbește,
face totul pe mușește,
drept și demn, dar fără minte.

Osul minții n-are nume,
e doar bolovan, ca piatra,
din care rezultă vatra
pentru foc și pentru lume.

Pentru creier, e armură,
lanț muntos și trecătoare,
adăpost și-închisoare,
dinți mintoși cu caș la gură.

În os, os din os se trage,
prin destin și translatare,
în castele și-n osuare,
unul cântă, altul rage.

Însă orice-ar fi să fie,
osu-i os pe veșnicie

București, 17 februarie 2026

ÎNTR-O DOARĂ CE NU TRECE

Într-o doară ce nu-mi trece,
reciclată într-o doagă,
îmi scot drona din desagă
și-o pornesc cu apă rece.

Cerul gurii nu-i mai tace,
o s-o zbor unde-o vrea vântul,
ca să apere cuvântul
de-un război la patru ace.

N-o s-o las cu ochii-n soare,
nici în noapte, printre stele,
o zbor în condiții grele,
ca pe-o stea ne-ncălzitoare.

Drona mea-i fermecătoare,
magistrală printre aștri,
cu păr lung și ochi albaștri,
reci, ca petele din soare...

Soare știrb, cu dinți de lapte,
fulg de nea fără zăpadă,
văz ce n-a-învățat să vadă
în vederea lui de noapte.

N-are timp, nici chef de drone,
e prea el și mult prea mare,
nu încape-n buzunare
-i nuclear de kilotone.

...Bate vântul unde-i bine,
unde-i rău, hop, bat și eu,
bat cum bate-un alizeu,
prin furtunile din mine.

Dar eu văd mereu în mine,
timpul dorului de ducă
și mirabila-mi ulucă
din trecutul care vine.

Vine, doar cu gând să treacă
și să măture izvorul,
unde se întoarce dorul
și sosirea nu mai pleacă...

...Frăgezimi ca frunza verde
pestilențe parfumate,
văduve neconsolate,
regăsiri, când n-au ce pierde.

Permanență-întâmplătoare
infiniit fără durată,
simplitate complicată
cap cu creierii-n picioare.

Văz văzut cu ochi de soare
zi de noapte-încarcerată
și trimisă, cu erată,
la o curte dictatoare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Minte nouă, altă minte,
dintr-o minte oarecare,
fără noapte, fără soare,
dintr-o mie de cuvinte.

Frăgezimi ca jungla verde
din hârtie creponată,
uneori, ca niciodată,
unde ce-i găsit se pierde.

Pierderea-i un rău ce doare,
ca lumina fără soare.

București, 18 februarie 2026

NIMICNICENI

Nimicul cu zorzoane-i la butoane,
în creiere pătrate și soioase,
în neuroni alergici la sinapse,
ca vremea care nu mai are vreme.

De n-o mai are, poate s-o primească
de la mai-tot-nimicul rupt în două,
sau de la ciber-norul care plouă
cu biți de foc și minte-n os de iască.

Tot bună și senină să ne fie
și vremea-încarcerată, ca și viața,
și noaptea care naște dimineața,
a fi senin e, azi, o... utopie.

Seninul nu-i, de fapt, decât o mască,
ce-ascunde o manevră strategistă
și-un egoism în haină altruistă,
un fel de drept de drept la gură-cască.

Dar vremea asta nu mai are doage,
s-a-învremuit în plastic cu zorzoane,
și-a pus, ca feministă, silicoane,
apoi s-a dus la Hades să se roage.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Strategii, astăzi, sunt o utopie,
o viitură care-n noapte vine
ca un tramvai obez și fără șine,
iar strategiștii nu mai au hârtie.

E multă brambureală-n fiecare,
de-i gând, cuvânt sau vorbă de ocară,
de-i vară, toamnă, iarnă, primăvară,
sau minte care doarme în picioare.

Mintimea minții noastre n-are minte,
a cam uitat-o -n corzi, la păcănele,
în labirintu-împodobit cu stele,
din casta neaducerii aminte.

E vremea-n care zboru-și neagă zborul,
la manșele de piatră sunt moluște,
mintoniada-i bâzâit de muște,
la manșa vremii-i, azi, televizorul.

Iar măreția-i, azi, nimicnicie,
de fapt, nimicnicenii-s toți în totul,
sub-lumea lumii le acordă votul
și ei, gomoși, par stâlpi de-împărăție.

Împărăția lor, îndatorată,
n-o să mai aibă vreme vreodată.

Gheorghe Văduva,
București, 19 februarie 2026

LA MINTEA MINȚII DIN NEMINTE

Eterna clipă-a vieții e de bine,
o clipă e etern netrecătoare,
ea n-are noapte, ziuă și nici soare,
e doar eternitatea ei din sine.

Deși eternitate-înseamnă moarte,
doar moartea-i efectiv nemuritoare,
iar viața, într-o lume trecătoare,
e cât un click pe-o slovă dintr-o carte.

Un click neutru pe-o clipită vie,
din ochiul ce nu vede, când nu-i soare,
decât o stea, pe cer, necăzătoare,
din lumea ei de noapte-n stelărie.

Clipita stelei e o piază bună,
noaptea înstelată-i clipitoare,
o stea, în noapte, sus, pe cer, răsare,
când ochii clipei latră, -n vis, la lună.

Dar bunătatea ei răufăcătoare,
în mintea ei, demult stă cuibărită,
ca ura-n steaua ei nemărginită,
etern, în viața asta iubitoare.

Clipitele, la infinit, n-au moarte,
chiar dacă moartea e nemuritoare,

iar mintea clipei-i tot în așteptare,
precum cititul într-un semn de carte.

O clipă-i infinitul dintr-o floare,
lumina din efectul de zăpadă,
ce-ar vrea în văzul văzului să vadă
trecutul din vederea viitoare.

Și chiar de viitorul e departe
ca un prezent absent și fără minte,
iar mintea minții n-are multă minte,
tăișul ei, în buni și răi, ne-împarte.

Când mintea clipei nu mai are minte,
se minte-n vorbe să priceapă gândul
că-n clipa vieții tot mai bate vântul
în mintea fără minte din cuvinte.

Smintiții minții fac, smintiți, o cloacă,
o cloacă infinită, cu de toate,
ce-aduce-n minte tot ce nu se poate,
ca mintea minții-n minte să nu treacă.

Și chiar de-ar fi un Dumnezeu al minții,
într-un format de minte infinită,
tot s-ar găsi o minte prea-smintită,
ca până Sus, să te mănânce sfinții.

Există sfinți smintiții în tot și-n toate
și, în neminte, datul lor din coate.

București, 21 februarie 2026

TRECĂTOR

Mă uit acum la mine ca la un timp trecut,
la nopțile de smoolă care se-ascund în zori,
precum se-ascunde floarea-n parfumul ei din flori,
și vocile din sine în vocea ce-a tăcut.

E o tăcere lungă, pe vorbele de ieri,
și-un mâine ce produce un azi din viitor,
un viitor ce-ajunge, la rându-i, trecător,
ca un parcurs al vorbei pierdută-n nicăieri.

Din nicăieri rezultă un nicăieri la fel,
pierdut într-o clepsidră în care s-a cernut,
cum se ascunde timpul în spațiul nevăzut
și scopul devenirii într-un cuvânt din el.

Or, trecerea s-ar face, ca ața printr-un nod,
de-un timp ce se așteaptă ca nodul gordian
să fie tras pe sfoară de-un alter suveran
din caierul de visuri ce-a coborât din pod.

În podul meu din mine, cu mine-n gând mă sui,
mă caut printre șite, c-un de-demult uitat,
în care altădată o voce m-a-îndemnat,
să mă ascund de mine c-un gând bătut în cui.

M-am tot ascuns de mine, dar azi mă regăsesc,
mototolitt de vreme, dar cu alți ochi văzut,
cu ochii mei de astăzi cu care m-am crescut
și, sub șindrila veche, tăcut să mă privesc.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Mă uit atent la mine și văd ce n-am văzut,
un gând ce se gândește, prin gândul lui de ieri,
tăcerea mea de astăzi, crescută din tăceri
și hăul meu din mine în care-am decăzut.

Cobor din podul casei, pe-o brână de demult,
rapel pe o idee din munții de idei,
escaladați odată prin hornul dintre ei
și-apoi purtați în mine să-i văd și să-i ascult.

Dar vine-o nouă vreme, când ești ajuns la fund,
și, din visare, visul cu un alt vis te scoate,
puterea ta din tine îți spune că mai poate,
să-ți fluture drapelul pe-un alt suș profund.

Mă uit din nou la mine, cu ochii mei de acum,
cu dioptrii mărite și văzu-mi ostenit,
e timpul ca demultul să-mi spună c-a venit,
să trec în hipersonic pe cerul meu de-acum.

Și-am să tot zbor cu gândul pe unde-i de zburat,
pe cer, ca și pe ape, prin veri și viscoliri,
prin urâtenii nude, flancate de iubiri,
când verile-înghețate sunt duse la iernat.

Prin iernile de astăzi, voi face primăveri
pe rănile celebre din marile tăceri.

București, 21 februarie 2026

CÂND SUSUL NU MAI VEDE-N JOS

Demultu-n dedemulte s-a-înglobat
și face poartă-n casă la palat.

Palatu-i azi la fel cu cel de ieri,
morman de porți închise și tăceri.

Tăcerile-s mascate-n vorbării,
în strategii de lemn și-n jucării.

Cu jucării din soiul cel mai nou
se joacă astăzi noul lor erou.

Pe vechiul tron stă țeapăn un copil,
votat prin vot de votul infantil.

Căci votul este-un joc simplificat,
ușor de înțeles și de jucat.

Infantilismu-i, azi, un moț de stat,
ce pune-o nouă zgardă la palat.

O fală pentru noul lui argat
creată doar din rațiuni de stat.

Un stat încarcerat de strategii,
de lingușeli, visări și sinergii...

Un stat ajuns ca musca la arat,
ce nu mai are verbe de-înjugat.

Nu are nici ogor, nici boi, nici jug,
nici brațe pentru coarnele de plug,

Plugarii noștri-s astăzi fermieri,
sau alungați demult spre nicăieri.

Și cei mai cei ajunși atât de sus,
s-au dus cu cortul-n marele Apus.

Nu unul-doi, ci șase milioane,
i-au măturat ajunșii la butoane...

Ajunșii, astăzi, îi privesc de sus,
pe cei ce poartă crucea lui Isus..

A fost odată, dar ce-a fost s-a dus,
în josul care, azi, e-atât de sus..

Iar sus-ul din palate n-are jos,
de vreme ce mai are un os de ros.

Dar, poate că și osul, într-o zi,
de-atâta ros de os, va putrezi.

București, 22 februarie 2026

O LUMINĂ-N SLOI DE GHEAȚĂ

Într-un vis de somn de piață,
concurența-i stea polară
și-n vederea ei stelară,
soarele ar fi de gheață.

Gheață strict unipolară,
fără gard, fără zăbrele,
stea solară, printre stele,
de esență sedentară.

Foc atomic plin de sine,
strălucind mai mult ca ele,
demn de-a fi patron de stele,
un foc rău ce face bine.

Însă, dacă vrea, și poate,
de se supără pe ele,
coace-o cușcă cu zăbrele,
unde să încapă toate.

O plantează-n Ursa Mare,
ca să-aprindă-n Ursa Mică
piticania pitică,
far pe cer pentru vapoare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

De pe Terra noastră nudă,
parcă-așa din cer se vede,
ca credința ce nu crede
-n ploile de paparudă.

Însă bossul Foc de Gheață,
singuratic, precum pare,
apelat, de Terra, Soare,
ține viețile în viață.

El e gheață ce-încălzește,
foc atomic și lumină
și lanternă pe retină,
paznic care ne păzește.

N-are cont, nu vrea chirie,
nici metale prețioase,
nici permis de roade-oase,
și nici job pe veșnicie.

Universu-i sloi de gheață,
într-un veșnic întuneric,
rai în iadul luciferic,
unde focu-i strop de viață.

În ograda lui e ziuă,
pe planete-i zi și noapte,
el nu are dinți de lapte,
nici nu bate apa-n piuă.

Dar modelul lui atomic,
luat probabil cu chirie,
de pe-o altă galaxie,
e-o lumină-n luciferic.

O lumină ce clipește
printre stele, -n galaxie,
într-o candelă pustie
care-n limba ei vorbește.

Sau un foc în sloi de gheață,
care ține viața-n viață.

București, 22 februarie 2026

MINTE, DANSATOARE ȘI REGINĂ

Mă uit din nou la mine, ca la un văz uitat,
din nopțile de smoală care se pierd în zori,
precum se pierde floarea-n mulțimile de flori
și un devreme sacru într-un târziu ratat.

Mă văd în văzul nopții ca pe un văz pierdut,
mărunt, fără valoare, dar foarte prețios,
intrat în văzul lumii pe ușa de din dos,
pe care, -n văzul nopții, cu noaptea l-am vândut.

Am luat pe el o clipă din timpul de demult,
mi-am pus pe timp o floare din epoca de foc,
care dansează-n mine ca pașii dintr-un joc
și-n simfonia minții și azi îi mai ascult.

Vin de demult ca hora din satele de ieri,
care-au apus în astăzi, ca un amurg în zori,
din care ziua minții s-a luminat cu flori,
și cu lumini din bezne aprinse-n nicăieri.

Dar văzul meu din mine mai crede-n ce-a văzut
în razele de soare păstrate-într-un chibrit,
în cuiarul nopții minții negre cuibărit,
și-n negrul infinit ce-n lumini a decăzut.

E multă nevedere în văzul infinit,
căci universu-i negru și infinitu-i vid,
în plinătatea nopții, luminile se-închid,
iar ochii văd scânteia din bățul de chibrit.

Scânteia-i ministeaua de viață-n univers,
căci viața e lumină ce vine dintr-un foc,
scânteile sunt stele, aprinse într-un joc,
și pași de dansatoare dintr-un picior de vers.

Lumina nu dispăre, iubirile sunt foc,
culoarea dintr-o floare-i lumină-n Univers,
e-un pas de dansatoare în fiecare vers,
în lumea poeziei, esențele sunt joc.

Nimic nu poate exista fără lumină,
lumina-i minte, dansatoare și regină.

Turnu Severin, 28 decembrie 2024

RUG PE RUG

Trăim pe rugul nostru de uitare:
există ruguri pentru fiecare.

Persistă-n fiecare om, la fel,
un domn, un înțelept și un rebel.

Trăiesc, în libertatea din exil,
un soare blând și-o vorbă cu fitil.

Și nu știu de mai știe cineva
că bomba, când va vrea, va exploda.

Și va crea un crater infinit
în libertatea fructului oprit.

Același gând, pe care-l voi vedea,
e un coșmar frumos din viața mea.

Și mă-îndoiesc că aș avea vreun crez,
la care, -n noaptea minții, să visez.

Mă bat cu-același paradox credul,
robot de libertate și... fudul.

Străluminat de steaua mea cu moț,
m-ascund în noapte ca un pui de hoț.

Și nu știu de-aș mai vrea să fiu pândar,
la prima zi cu moț din calendar.

Dar cred că, totuși, poate s-ar putea,
în noapte, să-înnoptez, de ziua mea.

De ziua minții, noaptea-i tot la fel:
un vânt de libertate-într-un tunel.

Cuvântul libertății, la un semn,
va bate șaua-n scările de lemn.

Un foc cu doctorat în ignifug
a ars în focul sacru dintr-un rug.

Și, din cenușa lui s-a-întruchipat
un rug în toată legea la palat.

Turnu Severin, 29 decembrie 2024

RÂVNĂ SI CELERITATE

Își face o minune din tăiere,
această făcătură de coșmar,
murdar reinventată, iar și iar,
în fond, o genială decadere.

Dar el, se pare, c-alt limbaj nu știe,
în rolul lui de Prometeu de gheață,
ori da ori ba, ori moarte, sau... ori viață,
adică, un nou bir pe sărăcie.

Dar biru-i bir, nu se negociază,
și nu există bir pe bogăție,
birul-bir e doar pe sărăcie,
iar birul doar săracii-l finanțează.

Acum, numărul unu-n staff-ul minții,
se zbate și se bate-n toți, ca unul,
să pună iar vârtos pe plebe, tunul,
tot, pân-la Domnul, te mănâncă sfinții.

Desigur, nu e el inventatorul,
trăim, de când ne știm, în sărăcie,
e prețul de plătit, la datorie,
mereu de cel ce e dator: Poporul

Dar el, eroul, minte grea și rece,
ne-o spune, ca minciuna-n libertate,
cu gravă vervă și sinceritate,
că, de nu plătim, criza nu va trece.

La marele pupitru-i și mai mare,
când își susține genialu-i plan
de-a pune carne macră pe ciolan
prin noua curbă de sacrificare.

Enorm de inflexibil și de rece,
se-îmbracă-n hanorac de sloi de gheață,
misterios ca focul care-îngheață,
și înghețat ca gripa ce nu trece.

Gripat ca mintea în mentalitate,
rigid, exagerat și inflexibil,
nu are niciun pol inteligibil,
ca ficțiunea din realitate.

Direct, într-o continuă-încruntare,
își cară toate umbrele-n spinare,
se vede-într-o arenă viitoare,
ca un apus care-n alt timp răsare.

E condamnat să caute să sugă,
pentru guvernului lui, din orice oase,
din sărăcii și umbre păcătoase,
c-un centripet din marea centrifugă.

Își sugă chiar și degetul cel mare,
și-și face de haleală cu cel mic,
de foame, -și fierbe ouăle-n ibric
și le mănâncă reci și fără sare.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Dar, din păcate, oasele de sare,
cu ocele care le poartă-n sine,
ca orice rău care se simte bine,
se trec și ele-n alte osuare.

Căci os pe os, din os de ros, se scoate,
cu multă râvnă și celeritate.

București, 25 februarie 2026

UNIȚI PRIN DEZBINARE

Nu sunt în drept să am sau nu dreptate,
nu sunt de fapt dreptaciul rațiunii,
nici balamuc s-adăpostesc nebunii,
nu sunt nici vânt damnat la libertate...

Nu sunt nici ce nu sunt, nu sunt nici vodă,
sunt platnic bun, am acte, am chitanță,
pentru ieșirea mea din importanță,
precum și din condiția comodă.

Nu sunt pe metereze, -într-o cetate,
în care libertatea-i la-închisoare,
nu sunt nici importanță oarecare,
nici zid într-un taifun de libertate.

Taifunul ăsta nu mai e la modă,
în rațiuni de stat și-n corporații,
e-un mod de vorbărie pe plantații
și de-a vorbi-n vorbirea incomodă.

Dar eu, nonsens, dintr-un întreg, și parte,
sunt mai-departele din ce-i aproape,
ce-încape-întotdeauna-n ce nu-încape,
și prea-aproapele din ce-i departe.

Sunt doar un gol din ce e plinătatea,
actant ce stă la rând să-și facă plinul,
și-un gol deplin ce-a generat prea-plinul,
la cât de divizată-i unitatea.

O unitate-n haos n-are priză,
căci haosu-i rebel în tot și-n toate,
la el doar goliciunea-i plinătate,
iar plinu-n goliciune n-are miză...

Murirea își revendică-învierea,
la cât de volatila-i temelia,
la cât de neromână-i România,
atât de prea-înaltă-i decăderea.

Bat câmpii toți, în toți și-n fiecare,
trăsniții și leproșii vorbăriei,
actori abjecți la gura porcăriei,
crează-un haos pentru fiecare...

Dar lumea-i azi focar de vreme rece,
un haos dilematic de clepsidră,
în paradox de falie hibridă,
imens coșmar torid care nu trece.

Nu trece nici faimoasa emigrare,
de sedentari cu gene suverane,
la pomul laudat, vreo șase milioane,
ca actuali uzați, fără hotare...

C-un președinte-n spaimă ancestrală,
c-un prim-ministru crâncen, care taie,
și c-un popor ce doarme-n piei de oaie,
trăim căderea noastră triumfală.

În noua eră de înstrăinare,
cu țara de acasă-n altă țară,
în casa cu chirie de afară,
dansăm pe-un rug, uniți prin dezbinare.

București, 28 februarie 2026

DORM

În calitatea mea de nimeni și de domn,
am drept de drept la dreptul meu la somn.

E-un drept de drept, normal și natural,
în competența lui de natural normal.

Tot dreptu-i datorie, când e lege,
nu drept de-a refuza sau de-a alege.

Un drept nu-i drept în drept de discutat,
ci doar, la timp și ferm, d-executat.

Dar și ăst drept e-un tot ce-ai de făcut
când, totuși, Rubiconul l-ai trecut.

Ai drept la somn, nu și la caii verzi,
ești liber, dacă dormi, doar să vizezi.

Iar de visezi ce nu e de visat,
devii, în somnul vieții, exilat.

Nu e ca clămpăneala pe de rost,
și nici ca foamea-n zilele de post.

Dar eu, ca eu, încerc să fiu tot eu,
în somn, ca și-n nesomn, mereu, mereu.

S-ajung la somn, va trebui să dorm,
dar pentru asta, mai întâi să adorm.

Dar nu știu cum s-adorm când nu mi-e somn
și nici de mai rămân, când dorm, tot domn.

Doar eu cu mine fac, când dorm, ce fac,
vorbesc când pot și nu vorbesc când tac.

Adeseori, tăcerile vorbesc,
când vorbele -n tăceri se convertesc.

E mult mai înțeleaptă vorba mea:
a-învățat ce-înseamnă a tăcea.

Acolo, în profundele tăceri,
se simte rana marilor dureri.

Căci marile dureri nu spun, ci dor,
precum aripa când se frânge-n zbor...

Deci, ca să dorm, va trebui s-adorm,
nelinear, haotic, uniform.

Oricum ar fi, eu tot așa mă știu,
și tot așa aș vrea și-acum să fiu.

Îmi pun, planton la somn, un paradis,
și, în hamac, un embargo pe vis.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Iar eu, deplin securizat, adorm,
cu toate paradigmele conform.

C-un ochi privind la ochiul minții dorm,
balistic, hipersonic, uniform.

Dorm ca războiu-n marșul triumfal,
în viziunea unui ține-cal.

Dar ține-caii, azi, sunt terabiți,
cu alte fumuri sacre fumăriți...

Dorm ca războiul în format hibrid,
prin somnu-n care viseleucid..

Tot dorm ca timpu-n coarnele de plug,
când ceru-și arde stelele pe rug.

E însă timpul să dormim conform,
total, impersonal și uniform.

București, 3 martie 2026

NU-I CE E, O FI CE NU-I?!

Nu-i ce e și e ce nu e,
între da și nu e-o stare,
de la foarte mic la mare,
de la soclu la statuie.

De la toți pân-la niciunul,
în eterna lor esență,
înglobați în existență,
unu-i toți și toți sunt unul.

În tăcere și-n cuvinte,
în surplombe, -n cățărare,
noaptea, -n zilele cu soare,
mersul merge înainte.

Malaxorul de cuvinte
a fost programat să știe
că-i dator la datorie
c-un mers numai înainte.

Si se-încrede-n luciferic,
ca credința-n ce nu crede,
sau ca orbu-n ce nu vede
dincolo de întuneric.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

În noaptea albă, nu e zi,
nu-i nici beznă în lumină,
nu-i puseu de-adrenalină
și nici băteală-n a urzi...

Nu e zbor, nu e cădere,
nu-i urcuș, nu-i cățărare;
orice stea strălucitoare,
când pe cer e soare, pierе.

Nu-i efect de hărmălaie,
iar tăcerea, când vorbește,
e ca apa ce-întețește
jarul dintr-un foc de paie.

Nu sunt toți, nu e niciunul,
care ar vrea ce n-ar mai vrea,
când o durere n-ar dura
și focul și-ar arde fumul.

Dar, de nu-i foc, nu iese fum,
iar pestilența nu-i parfum.

București, 5 martie 2026

ÎN ALB, CU ARMA LA PICIOR

- Se-întâmplă-n mod întâmplător -

E iarnă-n gând și primăvară-n dor,
coboară-n munți nămeții din câmpie,
e viscol peste liniștea pustie
și-i vremea când durerile tot dor.

Tot dor, tot tac vorbind și tot trudes,
dar sunt, tot cum au fost, la datorie,
aceiași robi, pe aceeași veșnicie
în care tot mereu se rătăcesc.

Pe geam, în alb, ard mii și mii de flori,
în albul pur, ce-i pur se-înnobilează,
iar ce-i murdar, în alb, se camuflează
căci albul e sinteza din culori.

Privesc prin geam la cerul din tavan,
la tot ce-i sus și-n stele se măsoară,
ca un apus ce-ar vrea să re-răsară
prin steaua lor din ochiul suveran...

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Sunt stele care ard sau doar clipesc,
în hăul ce se cheamă strălucire,
în margini care cresc nemărginire,
în ape ce prin ape se-împlinesc...

Privesc prin geam și nu știu ce să fac,
e ziua-n care nu mai am ce face,
ce-i dus s-a dus și nu se mai întoarce,
ce-i spus s-a spus, tăcerile se tac.

Privesc în alb la albul cel mai pur,
e liniște deplină-n calendare,
și cad pe gând privirile solare,
când totu-i plin de iarnă împrajur...

E alb în noaptea lumii din nămeți,
și-n zorii ninși, cusuți cu fir de gheață,
se torc în vers fuioarele de ceață,
poeme-n alb brumate-n dimineți.

Și nu știu dacă anu-înseamnă an,
în sens că unul vine, altul trece,
sau doar un duș în alb, de vreme rece,
să pot ce nu mai pot, să am ce n-am.

În alb, e alb și-un strop de dor mărunț,
ce trec prin noi ca vremea și ca viața,
apar când vor, dispar când trece așa,
și toate sunt mereu așa cum sunt.

E alb în alb, un alb semnat pe gând,
un alb pe amintirile trecute,
ce trec, prin ani, ca umbre neștiute,
și-apar din nou ca ancore pe gând.

E ziua-n care-n alb, demult, duram
un fel de-aproape-n noi din depărtare,
iar ce-i ca om în om, din nou, apare,
însemn de somn senin în ce visam.

Dar tot se-întâmplă, -n mod întâmplător,
s-adormi în alb, cu arma la picior...

București, 07 martie 2026

INIMĂ ȘI FLOARE

Ard aducerile aminte,
evadând din amintire,
ca povestea de iubire
încropită din cuvinte.

Dar cuvintele-s cuvinte,
spuse, scrise, desenate,
albe, negre, colorate,
ca aducerile-aminte.

Ele zic și fac de toate,
tot ce spun, tot ce se spune,
într-o formă să se-adune
în cetății de libertate.

Foto, cogno, IA-mate,
micro-cipo-infinite,
grobienne, dichisite,
fac ce pot și pot de toate.

Pot și eu să fiu ca ele,
printre vise și coșmaruri,
când joc verbele la zaruri,
la barbut sau păcănele.

Dar cuvintele nu-s clipe
infinite-n neuitare,
nu sunt nici mărimi sectare
din fractali să se-înfrîpe.

Sunt ce vor și pot să fie,
vorbe condiționate,
ce nu pot ce nu se poate,
într-o inimă pustie.

Inima nu-i barieră,
nu-i nici bornă la hotare,
e doar floare care doare,
când iubirea-i efemeră.

Dar iubirea nu-i o floare
care moare când rodește,
e o floare ce-înflorește
infiniț netrecătoare.

Clipa nu-i eternitate,
nu-i aproape, nu-i departe,
căci eternitatea-i moarte;
clipa-i doar infinitate.

Infiniț netrecătoare,
clipa-i inimă și floare.

București, 08 martie 2026

VISURI, VISE ȘI COȘMARURI

Realu-i ireal întors pe dos,
adesea, dosu-i mai presus ca fața,
așa cum ghemu-i mai cu moț ca ața,
chiar de-are-n gene caierul netors.

Caieru-i ca oxigenu-n aer,
în glorioasa lui cronografie
în turmă și-n înalta ierarhie,
neuron nici genial nici fraier.

Un caier nu e un parcurs final,
e doar un pachebot pufos de lână,
legat de-o furcă-n brâu la o cadână,
ce va ajunge, val cu val, la mal.

E drept că oaia nu e neam de york,
nu grohăie și nu e râmătoare,
doar behăie, când cere de mâncare,
și nu-i cotate cu tupeu de porc.

Însă nici porcul nu-i emancipat,
în lumea asta plină cu spoială,
și c-un prea-plin de porcărie goală,
în care și noroiul s-a-înglodat.

Dar azi nu mai sunt cocini vechi și noi
și nici războaie de țesut dimie,
nici bravi elevi ce-învață ca să știe,
ci doar alt moft, alt grai și alt noroi.

Alt univers, alt colb și un alt gold,
tot ce-a mai fost, dar nu mai e acasă,
mai e doar prăpădenia rămasă,
alt narativ, alt sens și alt imbold.

Gold filiform în fagure de oi,
sau snop de lână-îmbrățișat de-o furcă,
mai prețios decât ar fi o nură,
plus adevărul hainei de pe noi.

Dar oile sunt oi și porcii-s porci,
de mare importanță-n astă viață,
în care omul, azi, nu mai învață
că-n cocină nu-i musai să te-întorci...

Dar nici aici să fim nu ne-au lăsat,
ne-au cotropit cu valuri de lăcuste,
de cobre lemnofage și manguste,
de care încă nu ne-am saturat.

...Au tot venit, așa, ca din senin,
cu peste aviare și porcine,
ovine, mistrețiste și bovine,
ca o drăcie-n sanctuar divin.

Apoi s-au re-îmbulzit la porcăit
sus-pușii, vai-de-eii și culeșii,
s-au porcăit cam cum o fac aleșii,
când vine vremea vremii la ciordit.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Azi, dolofanii sunt tot dolofani,
unși să rămână boșii acestei nații,
se bat și se urăsc mai rău ca frații,
pe os de ros, pe tron, pe gologani.

S-a declanșat din nou acest război,
războiul lor cu arme mincinoase,
cu-înjurături și vorbe păcătoase,
care-au ucis încrederea din noi.

În porcăria lor ne porcăim și noi,
în minți, ieșiți din minți și pe ecrane,
în jungle și în noile maidane,
pe stradă, în palate și-n gunoi.

Nu știm ce vrem și nici nu vrem să știm,
în verbe și-au vârât toți dracii coada,
nedovediții cer vexați dovada,
iar buimăciții vor buimaci să fim...

Dar, câte unul, vrea un elixir,
pe care-l ia, vexat, ca pe-o viagră,
sperând să vadă-m alb o pată neagră
dintr-un real ce-a devenit delir.

În viața reală, când nu te droghezi,
noaptea-i pată albă și uiți să visezi.

București, 09 martie 2026

O STEA CLIPINDĂ

Există azi vreo știință care știe
de ce-i nevoie-n lume de știință
și care știință, dată-n folosință,
preface apa moartă-n apă vie?!

E totuși multă apă pe planetă,
aici, de-o veșnicie exilată
sau poate doar, o vreme, -încarcerată,
pentru vreo vină ultra-strict secretă?!

E clar că lumea asta habar n-are
de-i condamnată sau e-aici stăpână,
cum este apa, azi, într-o fântână
și, sus, pe cer, o stea numită Soare...

De-o fi într-un format de penetrare
ca vărsătură-n viața omenească,
printr-o ruletă vestico-rusească,
în miezul nopții, soarele răsare.

Răsare într- o bombă nucleară,
în care toate stelele să-încapă,
in fuziunea dintre foc și apă,
și în ciuperca pietrelor de moară.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

O face unde trebuie s-o facă,
și nu așa, hai-hui, la nimereală,
ca testele din pata de cerneală,
sau ca o voce ce-a-înțeleș să tacă...

În infinit, e viață și lumină,
în moarte, nu-i decât eternitate,
în univers e-o inimă ce bate
și-un soare ce răsare pe retină.

În casa morții, moartea-i nemișcare,
eternitatea-i îmbrăcată-n negru,
nonsens ardent și contrasens funebru,
dar viața-n Terra-i apă, glod și Soare...

In noapte, Soarele-i o stea-între stele,
lumină pentru clipele rebele,
taifun de libertate-între zăbrele
ce scânteiază-n bezna dintre ele.

Sunt flori și luminițe-n cimitire,
ce răstignesc un nou Iisus pe cruce,
în fiecare, arde o răscruce
de viață și de moarte-n nemurire.

Ce-i viață este zbucium și lumină,
ce-i moarte e nimicu-n formă pură,
nu este libertate, nici măsură,
nu e infern, nici liniște divină.

Dar cimitirul nu-i palatul morții,
e doar o poartă spre eternitate,
acolo unde vântul nu mai bate
și se oprește timpu-n fața sorții...

...Luminile-s cuvinte pe tăcere,
cum e sudoarea rece de pe frunte,
când cari pietroiul sorții-n vârful de munte,
să lumineze clipa de durere...

Un vortex luminos în Infinitul Mare,
furtună, viață, moarte, înviere,
reverberații, verve și tăcere...
și-un infinit arzând pe-o lumânare.

O luminare pe-un izvor de viață,
o stea clipind pe-un cer de dimineață.

București, 13 martie 2026

TIMP FĂRĂ DURATĂ, SPAȚIU FĂRĂ VREME

Infinitul lumii noastre nu-i eternitate,
nu-i adică negru absolut, nimic și nemișcare,
ea, eternitatea n-are stele văzătoare,
căci eternitatea-n lume nu-i infinitate.

Eternitatea nu e fenomen și nici esență,
chiar dacă, -n aparență par finități finite,
esențele sunt clipe-n parcursuri infinite,
reper importante, simboluri și prezență.

Ea, infinitatea, -i armonie și conflicte,
zbucium, haos, viață, moarte, pre-eternitate,
pace și războaie, haos, vânt de libertate,
spații necuprinse, fapte bune și delict.

Căci spațiul nu-i ca timpul, iar timpul nu e spațiu,
dar unul și cu altul la infinit se cară,
se reunesc ca frații prin ceea ce-i separă,
trudind la roata vremii, în timp și-n cognospațiu.

Nu știm ce-i assemblează și nici ce îi separă,
de vin de la bing-bang-uri sau dacă ei-s bing-bangul,
sau toate-s aberații, abstracții de tot rangul,
deducții fanteziste, vedenii și povară.

Nu știm de-s verbe sacre, concepte sau abstracții,
idei în forme pure, sau forme ideale,
realități abstracte, abstracții ireale,
convenții măsluite sau ciber-incantații.

Ne tot duc unde ne-o duce mintea fără minte,
creierii eterici, resetați, sunt duși cu pluta,
spațiul interspații își mai bea și azi cucuta
și, venind din alte timpuri, șchiopătă-n cuvinte.

Timpul și cu spațiul duc, ca boi în jug, realul,
în clepsidre-n care bate câmpii infinitul,
prin nadirul presetat, ce și-a-îngropat zenitul,
pe-aceeași fantezie, blufează irealul.

Iar, cu spațiul, timpul bate palma totdeauna,
în bezna nopții albe și la lumina zilei,
în cenușiul vorbei, în vocea clorofilei,
din mii de amazoane, n-a mai rămas niciuna.

Nici durata vieții nu-i mărime cunoscută,
iar în viață, spațiul vremii n-are loc de casă,
viața-n sine, -n fiecare clipă, este-acasă,
numai moartea e eternitate absolută.

Pe parcursul vieții, viața-n sine se uzează,
uzura-i contracostul consumului de viață,
însă numai viața-n viața asta este viață,
iar esența vieții, -n infinit, se decontează.

Știm că toată tevatura-i veșnic tevatură,
nopțile cu lună dorm visând la ciber-stele
zilele cu soare-s nopțile ascunse-n ele,
timpul-și arde-n stele strălucirea cea mai pură.

Însă timpu-n sine nu-i un gol în plinătate,
nu e nici vreun tip de unitate pe din două,
nu-i vreo vară secetoasă, când afară plouă,
nu e nici spațiu poetic fără greutate.

Timpu-i formatat de viață, viața-i infinită,
timpul mort e-o ambuscadă de eternitate,
dar eternitatea n-are card de sănătate,
și nici ceas de deșteptare-n noaptea adormită.

Spațiu-n timpul dintre timpuri își trăiește viața,
timpu-n spații infinite-și află dimineața.

București, 17 martie 2026

DE CE-I MEREU DE CE ȘI DE CE NU-I?!

De ce se bat berbecii ca berbecii,
în coarne contra coarne-încornorate,
iar oamenii în capete pătrate
și-n unde de nevăz, ca liliecii!?

De ce pe cerul zilei nu sunt stele
și stelele-s lumini de-întunecare,
de ce pe întuneric nu e soare,
chiar dacă el e una dintre ele?!

De ce lumina nopții n-are soare,
iar soarele de ziuă n-are noapte,
de ce doar omu-i făcător de fapte,
în timp ce fapta nu e făcătoare?!

De ce sunt libertăți și bariere,
târâșuri, scufundări și târătoare,
maimuțe, șerpișori și zburătoare,
voci asurzitoare și tăcere?!

De ce e vorbărie-n parlamente
și voci de lemn în scăfârlii pătrate,
plus murdării cu mâinile curate,
și jonglerii în loc de argumente!?

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Există oare plânsese ce cântă
și cântece care își cântă plânsul,
egoismu-i alter-sine-într-însul,
tăcutul e-înțeleptul când cuvântă?!

Infinitul nu-i nici mic nici mare,
este doar mișcare-n nesfârșire,
nelinearitate și-îmbulzire,
lumină, haos, ordine, mișcare.

Un malaxor numit infinitate,
războaie, revoluții, eroisme,
progrese, egoisme, altruisme,
infinitu-i pre-eternitate...

Nimic din ce există nu-i eternitate,
ci doar o existență efemeră,
un ion din infinita ionosferă,
o inimă robită-n libertate.

Dar toate astea nu-s definitive,
sunt doar cuvinte care-și spun cuvântul,
sau vânturi care poartă-n vânturi vântul,
în slalom printre porți alternative.

Și totuși nu-ți poți pune mintea-n cui,
căci mintea-i înțeleaptă și vicleană,
cu rost de-întrebătoare suverană...,
de ce-i mereu de ce și de ce nu-i?!

București, 17 martie 2026

VĂZ, CREDINȚE ȘI VEDENII...

Bat câmpiile muntenii și câmpenii suie munții,
profunzimile alpine și-înălțimile câmpiei
se sfădesc la focul faptei din cuptorul armoniei,
și plătesc, tot ce-i de plată, numai din sudoarea frunții.

Fruntea lor nu prea asudă, este-n formă congelată,
ce-a rămas cu ochii-n soare pe-un pisc dintre două creste,
val de spumă vaporosă dintr-o floare de poveste,
soare înghețat pe-o brână pentru-o inimă uitată...

S-a pus iar o nouă pată pe-un concept de zi senină,
care caută degeaba-n băjbâielile trecute,
în conceptele uitate și-n speranțele pierdute,
prin furtunile de astăzi, o idee de lumină.

Nu prea știm ce e pe-acolo, vorbăria-i top-secretă,
doar ascunșii pot s-ajungă pe coclaurile minții,
unde, pân-la cel cu pixul, preiau totu-n coarne sfinții,
și abstractul lor pur sânge în abstracția concretă.

Fruntea frunții frunțiite n-are tată, n-are mamă,
nu crâcnește, nu vorbește, nu refuză, nu alege,
tot ce-i spune infinitul este ordin clar, e lege,
totul azi se vămuește, platnicul plătește vamă.

Infinitul pune taxe pe ce mișcă și trăiește,
nu contează de-i foc sacru, galaxie sau cometă,
de există-n luciferic sau pe Terra,-n eprubetă,
legea-i lege-n orice lege, ea dictează, nu plătește.

Oameni, ape, munți, lăcuste, nu contează, curg într-una,
niște nimeni cu laptopuri, viermișori cu mintea-n dungă,
viermuiesc la nesfârșire, nu știu unde vor s-ajungă,
infinitul n-are margini, toate-n totul sunt totuna.

Greii sunt patroni de stele, stelele știu să lucească,
fiecare stea cu fustă are-un job, pe cerul nopții,
în palatele stelare sau de gardă-n fața porții,
unde, -n miez de noapte, hoții vin de cinste să vorbească.

Și vorbesc, nu-i doare gura, deși ar dori să tacă,
mintea lor e ascuțită, e perversă și profundă,
n-au vedere la vedere, au vedere să se-ascundă,
se feresc de văzul lumii, știu s-aștepte și să facă.

Universul n-are margini, infinitul e mișcare,
haosu-i organizare, înălțarea e genune,
viața noastră-i cu de toate, nu-i povară, e minune,
întâmplarea-i permanentă, permanența-i trecătoare.

După fiecare noapte, soarele din nou răsare,
(nu răsare, toți știm asta, doar apare, se ivește),
el e-n centru-împărăției, de-acolo ne cârmuiește,
dincolo de ce se vede, sunt uimirile stelare.

Nu ne facem mare grijă, suntem cum e Universul,
cum ne e cosmo-matricea, cum sunt legile solare,
cum e timpul, cum e spațiul, cum e steaua căzătoare,
cum apare cerul nostru, cum e-n poezie versul...

Unii, care-or fi aceia, zic sau nu că suntem unici,
sigur, într-o altă schemă, -n forma care se convine,
una mai originală, una care se susține,
alții spun, cu toată gura, că suntem păduchi sau purici.

Poate, infinitul are tot ce-avem și noi pe-acasă:
prea-sus-puși cu caș la gură care știu și fac de toate,
pun la treabă vorbăria și fac roțile pătrate,
pun pe țigle temelia și scot casele din casă.

Cerul, care nu există decât ca reprezentare,
este oare responsabil pentru tot ce se petrece,
pentru rezonanța Schumann, pentru timpul care trece,
o simți și el efectul războirilor stelare?!

Sunt cam multe și de toate cele ce sunt vii sub soare,
de aici, din clipa noastră, mai nimica nu se vede,
ce se apare este, poate, motiv pentru ce se crede,
chiar dacă privirea vorbei este-adeșea-înșelătoare.

Nu știm de-n natura minții, mințile-s hermafrodite
și nici dacă infinitul poate-avea drogați și droguri,
dacă lumea infinită are cont pe-WhatsApp și bloguri
dacă drepturile sale-s libere sau îngrădite.

Toate astea-și au natura-n paradoxuri, de milenii,
sunt în ordine perfectă, deși par harababură,
au, în gene geniale, personanța și bravură,
colmatate-n în ochii minții, în credințe și-n vedenii.

Văzul vede, -n ce se vede, ce apare pe retină,
văzul minții-i neuronice, vede-n lipsa de lumină.

București, 19 martie 2026

NU E TIMP, CHIAR DACĂ ESTE

Timpul n-are timp de timpuri,
el e unul, ele-s multe,
n-are vreme să le-asculte,
le rulează-n anotimpuri.

Nici Vivaldi nu le-adună,
dar le-a învățat să cânte
și armonic să cuvânte
pe cuvânt, pe-aceeași strună.

Timpul-spațiul – o monadă,
viață infinită -n sine
sau plecare ce revine
ca rocadă în rocadă...

Anvergură circulară,
tiribombă-n joc de stele
infinit între zăbrele,
iarnă în costum de vară...

Terra noastră nu-i uitucă,
precum timpul care trece,
e doar foc și apă rece
unde-i loc, unde apucă.

Timpul nu-i văz, nici n-apare,
nu-i ființă, nici știință,
nu e gând, nici trebuință,
nu-i nici ordin de la soare,

Este însă piază rară,
sau bing-bang fără-încetare,
e-o spirală rotitoare
care suie, când coboară.

Este casă pentru ușă,
pentru spațiu-i n-are roate,
e-un prâsnel ce dă din coate
ca tăciunele-n cenușă...

Toate-s finități finite,
mostre de infinitate,
alte mostre resetate,
mărginiri nemărginite...

Infinit într-o monadă,
nesfârșită energie,
genă-n strop de apă vie,
zbor ce n-a învățat că cadă.

Chiar de cade-n loc să zboare,
altu-n locu-i se ridică,
nu-i curaj, nu e nici frică,
este doar revigorare...

Astfel, viața viețuiește,
se rotește-n nesfârșire,
ca iubirile-n iubire,
ca privirea-n ce privește.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Dacă totul se dărâmă,
un alt tot preia preluarea
și dărâmă dărâmarea,
tot cu tot și mână-n mână.

Vechiu-i nou, altă poveste,
deci e timp, chiar de nu este.

București, 19 martie 2026

CASĂ, MASĂ, BULEVARD ȘI CIMITIR

– Moartea-i doar eternitate, noi trăim –

Ne stoarcem mintea și ne batem capul,
să înțelegem viața și-înțelesul,
planeta, infinitul, universul,
Carul Mare, boii și proțapul.

Dar Carul Mare-i astăzi Ursa Mare,
cu Carul Mic patron de stea polară,
o stea cu moț, din zona constelară,
care preia ideea de la soare.

În lumea lor, nu-s puști, nu sunt rachete,
sunt, totuși, verbe, bombe și războaie,
alte furnici și alte mușuroaie,
care lansează-n univers regrete...

In infinit, e viață și mișcare,
e ordine hibridă-n brambureală
și un real în formă ireală,
ca permanența-n forme trecătoare...

Știm însă că pământu-i plin de fete,
în care tot ce-i viața înflorește,
și tot ce-îmbătrânește ruginește,
dar Soarele-i și astăzi foc cu pete.

Lumina de la Soare-i luminare,
chiar dacă și luminile sunt pete,
în viață, -n libertate -n eprubete,
în beznă, în lumină, în mișcare...

Există-n toți și-n toate o măsură,
pe care-somn o onorăm degeaba,
ca un moșneag care-și măsoară baba
la Babele, c-un mac și-o tastatură...

Ne trece vremea, când se re-înnoiește,
tar nu contează, lumea-i tot lumească,
scânteie de amnar în foc de iască
și bătrânețe care-întinerește.

Ne ducem ca-închinările pe cruce,
sau ca femeia ce, născând, renaște,
ca iarba erbivoră ce se paște,
ca drumul care duce unde-o duce...

...Cântă cucul, singuratic, ca un fir,
ca o apă ce se-adapă la izvor,
dar pământul ni-i efect netrecător,
casă, masă, bulevard și cimitir.

Și ne ducem și venim și revenim,
moartea-i doar eternitate, noi trăim.

București, 20 martie 2026

VISUL MAI VISEAZĂ, SOMNUL S-A TREZIT

Plecată cu norocul la plimbare,
pe ce-o fi fost vreodată un trotuar,
lumina ce provine de la soare
s-a prins c-o stea de ultimul ei har.

Dar harul ei era cândva scânteie,
ce scăpăra în fiecare stea,
ca un quasar din ochiul de femeie
la care focul sacru se-încălzea.

Și dezgheta planetele-înghețate,
din necuprinsul marelui-ghețar,
de soarele luminii-îndepărtate,
ca noaptea de coșmarul ei solar.

Și-acolo, -n beznă, pentru prima oară,
a scăpărat pe soare un chibrit
și-a luminat o strună de vioară
pe care ziua nopții s-a trezit.

Iar cântecul acela de pe-o strună
se-aprinde noaptea-n fiecare vis,
pe-un interval de la Pământ la Lună
creat de steaua minții-n paradis.

TIMPURI FĂRĂ TIMP

Și luat cu ea să-l ducă unde poate,
ca pe-un scenariu ce i-a fost urzit,
pe aceeași strună, dincolo de toate,
visul mai visează, somnul s-a trezit.

Însă toate-acestea sunt tot fruct oprit,
spațiu-i joc de glezne, timpu-i infinit.

București, 21 martie 2026

*Infinitatea -n rochie de seară,
nu spune nicio vorbă prin cuvinte,
nu-i minte fără minte-n altă minte,
nici iarnă albă-n strai de primăvară..*

CUPRINS
TABLE DES MATIÈRES

De același autor•.....	2
Ca egoismu-n verbe altruiste •.....	5
Necesitate și povară•.....	7
Cu văzu-n nevăzul luciferic•.....	9
Dreptul nedreptății•.....	11
Fluid în ochi de jar•.....	13
Mintea mea și eu•.....	15
Un văz în văzul lui ocult •.....	17
Paradisare•.....	19
Bogat în ce vrea el, dar fără minte•.....	21
Meseria lor•.....	23
Contraatac cu mâinile sus?!•.....	26
Spusa-n spuse arzătoare•.....	28
Sensuire •.....	30
Calea-întoarsă•.....	32
Trepăduș cu ziua -n nopțile cu soare•.....	34
Păsărari și păsări migratoare•.....	36
Ca un aproape ce-a rămas departe...•.....	38
Eonul meu, bastonul•.....	40
Lăcustele știu doar să lăcustească•.....	42
Focuri în arzimi de gheață•.....	45
N-am cum să știu ce pot sau nu să fiu•.....	47
Ultimul raport de drept•.....	49
Ultimul meu scrum•.....	51
Iad si rai•.....	53
Noaptea-n tot se lasă•.....	56
Noua noastră șansă este iar în criză•.....	58

◇ Drepturi•.....	60
◇ Mîntea ei•.....	62
◇ Lumina vine, totuși, de la soare•.....	64
◇ Și haosul se trece-n formă pură•.....	66
◇ Neamintire •.....	68
◇ Eroism fără eroi•.....	70
◇ Văz în nevăzut•.....	72
◇ Visuire•.....	74
◇ Când bați la uși închise•.....	76
◇ Noaptea infinită n-are ochi de soare•.....	78
◇ Când e de ros vreun os•.....	80
◇ Sunt semne c-ar veni apocalipsa?!•.....	82
◇ Neuroniadă info•.....	86
◇ limbaj de lemn și creatori de vorbărie•.....	89
◇ Într-un pahar cu apă rece•.....	92
◇ Mîntea nu-i făcută să nu știe•.....	94
◇ Mîntea nu-i făcută să nu mintă•.....	96
◇ Casă, junglă, libertate, închisoare•.....	98
◇ Oximoronism •.....	100
◇ Mai-nimic nu-i ca nimicul...•.....	103
◇ Zona morții n-are moarte•.....	105
◇ Arta înșelăciunii•.....	108
◇ Când resetarea cere resetare•.....	111
◇ Nu-s ce-mi sunt și sunt ce-mi nu-s•.....	113
◇ Mîntea cea din urmă•.....	116
◇ De-a nimereala•.....	119
◇ Urzitoare și suveică•.....	122
◇ Azi, prostia-i genială?!...•.....	125
◇ Rătăcind prin infinit •.....	128
◇ Plin prea plin de-atâta gol•.....	131
◇ Ploaie fără nori•.....	134
◇ Unde, cum și când... ?!•.....	137
◇ Amurgiri de zori •.....	140
◇ O lege-n legea ei e lege...•.....	143

TIMPURI FĂRĂ TIMP

◇ Mânărie•.....	145 ◇
◇ Prostia-i totdeauna fericită•.....	147 ◇
◇ De ziua mea•.....	149 ◇
◇ Eternul cel etern...•.....	151 ◇
◇ Dinți de lapte fără gură•.....	154 ◇
◇ Steaua ploii•.....	157 ◇
◇ Cu prea-departele la urmă...•.....	159 ◇
◇ Labirintuirea cuvintelor•.....	162 ◇
◇ Os de ros la datorie...•.....	165 ◇
◇ Verve-n vervărie•.....	168 ◇
◇ Os pe veșnicie...•.....	171 ◇
◇ Într-o doară ce nu trece•.....	173 ◇
◇ Nimicniceni •.....	176 ◇
◇ La mintea minții din neminte •.....	178 ◇
◇ Trecător•.....	180 ◇
◇ Când Susul nu mai vede-n Jos•.....	182 ◇
◇ O lumină-n sloi de gheață•.....	184 ◇
◇ Minte, dansatoare și regină •.....	187 ◇
◇ Rug pe rug•.....	189 ◇
◇ Râvnă si celeritate•.....	191 ◇
◇ Uniți prin dezbinare•.....	194 ◇
◇ Dorm•.....	197 ◇
◇ Nu-i ce e, o fi ce nu-i?!•.....	200 ◇
◇ În alb, cu arma la picior•.....	202 ◇
◇ Inimă și floare•.....	205 ◇
◇ Visuri, vise și coșmaruri •.....	207 ◇
◇ O stea clipindă •.....	210 ◇
◇ Timp fără durată, spațiu fără vreme•.....	213 ◇
◇ De ce-i mereu de ce și de ce nu-i?!•.....	216 ◇
◇ Văz, credințe și vedenii...•.....	218 ◇
◇ Nu e timp, chiar dacă este •.....	221 ◇
◇ Casă, masă, bulevard și cimitir•.....	224 ◇
◇ Visul mai visează, somnul s-a trezit•.....	226 ◇
◇ CUPRINS •.....	229 ◇

**Tu ești tot cu mine, cum ai fost mereu,
clipă infinită și parfum pe rug,
flacăra de gheață-n ochiul ignifug,
și-n lumina lumii: tu, noi doi și eu.**

**Mintea mea cu minte, toate vin și trec,
vântul vântuiește, apa bate-n val,
calul bate șaua, șaua-i ține-cal
tu-mi ești oaie neagră, eu îți sunt berbec.**

ISBN 978-973-8941-91-5